

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 534. CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

PONOVNI MIR

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

534

Frenk Larami

PONOVNI MIR

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 534

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

FINALLY AT PEACE

Štampa: 28. XI 2018.

Tržište: 07. XII 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – FINALLY AT PEACE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je jahao uz suncem obasjanu padinu tražeći zaklon ili senku. Kada je zastao da predahne okrenuo se oko sebe i na nekih dvadesetak jardi udaljenosti, ugledao je presušeno korito bizonskog pojila. To je bilo već treće presušeno pojilo na koje je naišao od kako je ušao u ovaj kraj. Obišao je suvo korito u luku, a zatim pustio konja da sam bira put po mekom peščanom terenu.

Mada prvi deo uspona nije bio duži od stotinak metara, konju je trebalo skoro pet minuta da ga savlada. Bilo je naporno, jer su mu noge upadale u pesak i stalno klizile nadole. Na samom vrhu životinja je zastala i Holidej je rešio da zastanu i odmore se na vrhu.

Pred njima se pružao beskrajan, vetrom i nepogodama izbrazdan pejzaž, na kome nije bilo ni jednog jedinog stabla. Holidej ga još jednom osmotri i nevoljno se osmehnu: paklena žega, prašina i pustoš pred njima zaista su ličili na prizor iz pakla ili pak nekog drugog sveta. Iako lualica i čovek koji je prokrstario mnogim neverovatnim predelima Divljeg zapada, za trenutak je bio opčinjen tišinom i apsolutnom samoćom koju nije narušavao nijedan šum.

Već nekoliko sati od kako je u Kemp Vudu izašao iz diližanse i na konju nastavio put, nije naišao ni na jedan ranč ili farmu, pa čak ni na kolibu nekog lovca ili kopača zlata. Nigde, dokle god je oko dopiralo, nije bilo traga od života; samo bezvodna pustara, bez pokreta i zvuka.

Lagano je sjahao i sklonio čuturu sa sedla. Iz bisaga je izvadio čistu mara maicu, malo je ovlažio, a zatim konju istrljao njušku i obrisao mu oči. Posle toga uzeo je jedan maleni gutljaj iz čuturice i glasno odahnuo.

Bila je već sredina popodneva kada je stigao do kraja ravnice i našao se pred jednim stepenastim usponom, znatno strmijim i nezgodnijim. Zato je odlučio da konja ne tera uzbrdo već da ide dužinom podnožja. Ovaj kraj mu je bio potpuno nepoznat tako da nije znao gde put uopšte vodi. I zaista, pred njim se pružalo ogromno prostranstvo kome kao da nije bilo kraja. Svaki čas se naprezao i gledao u daljinu, pokušavajući da nazre neke obrise u treperavoj jari.

Ponovio je to ko zna koliko puta, a onda... U drhtavoj izmaglici horizonta ukazala se silueta grada, tamna i kompaktna naspram blješteće okoline.

Kristal Springs... to je jedino mogao da bude Kristal Springs, smešten između golih brda sa trakom reke u pozadini koja se blistala kao srebro.

Znajući da je cilj puta blizu, Dok zaustavi konja i veštim pokretom usuzdrepcu nekoliko gutljaja u gubicu. Po svom starom običaju on sam nije uzeo ništa ostavljajući poslednju trećinu kao „zlatnu rezervu”. Ko zna, uvek se nešto može desiti u poslednji čas. Ako sve bude u redu, pre ulaska u grad će se zaustaviti na obali reke, dobro se odmoriti i osvežiti.

Tek tada će ujahati u Kristal Springs i potražiti sudiju Oldrina. U džepu je nosio pismo kojim ga je sudija pozivao da hitno dođe. Bila je to, u stvari, kratka i prilično nejasna poruka, ali po njenom tonu i dramatičnim rečima Dok je shvatio da je stvar hitna. Ipak, sama sudijina konstatacija da mu je hitno potrebna pomoć ne bi ga naterala da krene na ovaj dug i naporan put, pošto ovo nije bilo prvi slučaj da ga neko poziva u pomoć. Ali, sudija je u pismu pomenuo Rovenu Blaf, Dokuvu prijateljicu iz mladosti što je svemu davalo jednu posebnu dimenziju.

Rovena mu je bila dugogodišnja drugarica i iskrena prijateljica. Živela je u Džordžiji sve do smrti roditelja, a onda se nekuda odselila. Bolje reći, nestala je bez traga i niko nije znao gde se nalazi. Pričalo se samo da je otvorila trgovinu i da živi sama, negde na Divljem zapadu.

U svojim lutanjima beskrajnim predelima koje su ljudi sve više i sve

upornije naseljavali, Dok nikada nije naišao na grad ili naselje u kome se nalazila Rovenina trgovina. I tako bi sve verovatno palo u zaborav da se nije pojavilo ovo vapijuće pismo u kome se pominje njeno ime. Pročitavši ga, Holidej se odmah setio njene plemenitosti, veselog duha i ogromne volje. Bila je simpatična, otvorenog srca i svaki problem rešavala sa osmehom. Zato je bez razmišljanja krenuo na ovaj dug, četvorodnevni put pitajući se šta se moglo desiti sa osobom kakva je Rovenina Blaf.

Holidej nikada ranije nije imao prilike da se sretne sa sudijom Oldrinom. Ali čuo je mnogo toga o njemu, njegovoj strogosti i pravednosti. U oblasti Tarpli nije bilo čoveka koji nije znao za sudiju Oldrina. Pre mnogo godina, kao još mlad pravnik, Oldrin je lično uhvatio Dejmona i Ervina Lorneta, sproveo ih u zatvor i u odsustvu viših vlasti, sam ih optužio za mnoga nedela, među kojima su i tri ubistva. Obojicu je osudio na smrt vešanjem i kazne su ubrzo izvršene.

Kasnije je izabran za sudiju i veliki broj bandita osudio na stroge kazne. Uopšte uzev, bio je tvrd i odlučan čovek i samo neki krupan razlog mogao ga je naterati na ovakvo pismo.

Vrućina je polako jenjavala i Dok je zadovoljno odahnuo. Zaobišao je grad sa leve strane i najzad stigao do obale reke. Čim je sjahao rasedlao je konja koji se odmah uputio ka vodi. Tu se, stojeći u čistoj bistroj reci, dobro na-

pio i osvežio, a onda nekoliko puta radosno zarzao.

– Sviđa ti se, prijatelju? – nasmejao se Dok skidajući sa sebe oznojenu i prašnjavu odeću.

Zatim se bacio u reku i zaplivaao. Bila je to izuzetno zadovoljstvo, prava blagodet koja mu je vraćala snagu i dobro raspoloženje. Punih dvadeset minuta je uživao u kupanju, a onda izašao, dobro istresao odelo i raširio ga po žbunju kako bi se izvetrili nepotrebni mirisi. Košulju je oprao i stavio na sunce da se suši.

Potom je legao na obalu osećajući kako mu se telo opušta na suncu. Nije mislio ni na šta, već je jednostavno uživao u svežini koju je vetrić donosio sa vode i u apsolutnom miru svuda oko sebe.

Odeća mu se osušila za manje od sata. Onda je iz svoje putne torbe izvadio čistu košulju i kravatu i obukao se. Konja je pustio da se napase jer je uz obalu bilo obilje sočne trave.

Sada je trebalo sačekati da padne mrak kako bi neprimećen ušao u Kristal Springs. Tako je obično ulazio u nepoznati grad, jer su ulice u to doba uglavnom puste i nema mnogo mogućnost za neželjene susrete. Bilo je važno da osmotri salune i ostala mesta na kojima se skupljaju ljudi, a sutrašnji dan će ostaviti da se upozna sa samim gradom.

Lagano je izvadio revolver iz futrole i nežno ga pogladio. Niklovan, sa drškom od slonovače, bio je to njegov

stari drug i pratilac, veran prijatelj za koga nije postojala zamena.

Uskoro je zadremao, a kada se probudio tamne senke, carovale su okolinom. Počeo je da duva prohladan vetar i on se i nehotice stresao. Zviždukom je pozvao Miga, osedlao ga i poterao duž obale.

Smrkavalao se.

U grad je ušao jednom malom sporednom ulicom i prvog prolaznika upitao za kuću sudije Oldrina. Čovek mu je pokazao kuću na sredini glavne ulice koja se nalazila u prostranom dvorištu punom cveća i zelenila, ograđenom belom, sveže obojenom ogradom. Sama zgrada bila je prilično velika, sa velikom verandom prepunom cveća na istočnoj strani. Nekoliko konja bilo je privezano za prečku ispred kapije. Isto je učinio i Dok, a onda otvorio kapiju i, malo popravivši odeću, krenuo pošljunčanom stazom.

Naravno, nije se žurio da uđe. Pošto je iz kuće začuo žamor glasova za trenutak je zastao, naslonio se na stub verande i mirno izvadio iz džepa skupocenu tabakeru. Zatim je izvadio jednu od svojih omiljenih „virdžinija” cigara i zapalio. Sa uživanjem je povukao nekoliko dimova i čekao.

Uopšte nije obraćao pažnju na glasove koji su sasvim jasno dopirali napolje. Čak bi se moglo reći da ih nije bio ni svestan. Prenuo se tek kada je začuo jasan, zvonak ženski glas – Striče, ti mora da si poludeo! Pa čitav svoj život posvetio si borbi protiv ta-

kvih ljudi! Zaista ne razumem kako si mogao...?

– Na vatru se mora odgovoriti vatrom, devojko – odgovorio joj je miran, dubok muški glas. – Belami je napravio pakao od ovog grada, a mi nismo u stanju da mu se suprotstavimo.

– Ali to što hoćeš nije pravi odgovor! – odvratio je ženski glas još upornije i vatrenije. – Taj odgovor ćeš morati da daš ženama u ovom gradu kada njihovi muževi budu mrtvi. Treba li da...

– Mislim da je naš razgovor završen, gospodo – presekao je razgovor onaj mirni muški glas. – Biće najbolje da sledeći sastanak zakažemo čim stigne mister Holidej.

Začulo se komešanje i pomeranje stolica što je značilo da su ljudi počeli da ustaju. Ulazna vrata su se otvorila i mlaz svetlosti je obasjao verandu i niz konja koji su dremali na privezištu. Dok je hitro odbacio deo cigare i povukao se u senku stuba. Ljudi su se ljubazno pozdravljali i napuštali kuću, tiho razgovarajući među sobom dok su se udaljavali kroz dvoršte.

Za nekoliko trenutaka svuda okolo zavladała je tišina, a ulazna vrata počela su lagano da se zatvaraju.

Holidej je tek tada izašao iz senke i u dva koraka se našao na verandi. Prišao je vratima baš pre nego što su se zatvorila i zaustavio ih snažnim pokretom ruke. Zaustavljeno, krilo se ponovo otvorilo i on je pred sobom ugledao devojku retke lepote. Iznenaden, za trenutak je ustuknuo kao da ne veruje da ovde, u gradiću usred pustare i da-

leko od svih centara, može da sretne takvu lepoticu.

– Da? – upitala je devojka odmeravajući ispod oka visokog, snažnog muškarca muževnog izleda i sivoplavih očiju. Iskra čuđenja sevnula je u njenom pogledu kada je osmotrila njegovo odelo koje je, iako malo izgužvano, bilo izuzetno elegantno i davalo mu izgled nehajne, šarmantne ležernosti. A tek bela košulja, kravata boje vina i „stetson” širokog oboda! Da ga je sreła na nekom šetalištu u Nju Orleansu, u redu. Ali, ovde, u Kristal Springsu...?

Videvši da ga devojka pomno „proučava” on se приметно osmehnuo.

– Ja sam Dok Holidej – rekao je mirno. Ona se iznenađeno trže.

– Holidej! – začuo se iza nje muški glas i odmah zatim nečije snažne ruke skloniše devojku u stranu.

Pred Dokom se našao postariji čovek sede kose, ali još vitalan i prilično snažan.

– Ja sam sudija Oldrin – dobacio je ljubazno. – Očekivali smo vas, mister. Izvolite, uđite!

Holidej kratko klimnu glavom i krete za starim.

– Donesi nešto za piće, Alison – dobaci on obraćajući se devojci. – Mister Holidej mora da je žedan posle ovakvog puta.

Devojka je blago pocrvenela, a onda se okrenula i pošla prema vratima koja su se nalazila na drugoj strani hodnika. Pošto se udaljila, on klimnu glavom i pođe sa Dokom prema dnevnoj sobi.

– Izvolite, Holideje, sedite i raskomotite se. Kako ste putovali?

– Hvala na pitanju, dobro.

– Drago mi je. A sada... možemo li da pređemo na posao?

– Naravno, sudijo. Zainteresovan sam da čujem šta se ovde dešava. Šta je bilo sa Rovenom? Da li je njena kuća daleko odavde?

Čovek spusti pogled i uzdahnu:

– Na žalost, stigli ste kasno – rekao je.

– Jadnu Rovenu smo juče sahranili...

Dok oseti kako mu se vilica koči, a krv nadire u lice.

– Šta? Sahrnili?! Znači, bila je bolesna. Da li ste me zato zvali?

– Ne, ali to je duga priča. Ipak, uklapa se u posao zbog koga sam vas zvao.

– Zar? A da budete malo jasniji, sudijo? O kakvom poslu se radi?

Stari klimnu glavom.

– Biću veoma jasan, mister. Treba da likvidirate jednog čoveka – kazao je gledajući ga u oči.

– Likvidirati? – iznenađeno ponovi Dok. – Vrlo ste direktni, sudijo. No, izgleda da tu ima dve pogrešno postavljene stvari. Prva je da ovakav zahtev ne ide uz vaše zvanje.

– Naravno da ne ide – složi se sudija Oldrin uz uzdah. – Ranije na tako nešto ne bih ni pomislio. Ali sada mi je jedino to preostalo, verujte mi. Uostalom, prosudićete kada čujete sve – počeo je stari da brza, očigledno svestan nelogičnosti svojih reči.

– I odmah da vam kažem šta je drugo – ubaci se Holidej. – Takve stvari me jednostavno ne zanimaju jer oružje ko-

ristim samo u izuzetnim situacijama. Za ovako nešto možete iznajmiti običnog plaćenog ubicu ili revolveraša.

– Stvari nisu tako jednostavne, mister – nastavi Oldrin hrabro. – Kažem vam da nas je nevolja naterala na ovo, ogromna nevolja. Uostalom, i Rovenam je govorila o vama. Ona sama me je molila da vas pozovem pošto više nije mogla da izdrži teror. Bila je ubeđena da samo vi možete da je spasete. Nažalost, nije vas dočekala. Našli smo je... oh, bolje da vam ne pričam o tim strašnim detaljima!

Dok se lecnu.

– Ako je to bila Rovenina ideja, onda ću vas saslušati. Samo bih vas molio da počnete priču iz početka, sudijo – odvratio je muklo. Naime, saznanje da je bio potreban staroj prijateljici i da nije stigao na vreme, strahovito ga je potreslo.

Oldrin klimnu glavom i iz bifea uze flašu i dve čaše. Nalio je obojici piće, otpio dobar gutljaj i spustio se u fotelju preko puta.

– Dakle – počeo je nakašljavajući se – stvar je u sledećem. U gradu se nalazi prokletnik koji nam je okrenuo život naglavce i zaveo teror, Sajlas Belami.

Dok je otpio gutljaj pića i zapalio cigaru.

– Taj Belami je vlasnik saluna i jedan izuzetno pohlepan čovek. Pored toga, strašno voli vlast. No, ni to ne bi bilo tako strašno da u poslednje vreme nije počeo da se bavi još jednim prljavim poslom. U stvari, prokletnik na naj-

grublji mogući način iznuđuje novac od ljudi da bi ih tobože zaštitio.

– Da, jasno mi je – dobaci Holidej klimnuvši glavom. – Čuo sam za ovu „modu” koja se poslednjih meseci počela pojavljivati u gradovima Zapada. A od koga on to treba da štiti vaše građane?

– Od samog sebe.

– Ah, tako – promrmlja Dok i namršti se. Odmah je pomislio na Rovenu i njenu neustrašivu prirodu. Bilo je jasno da se suprotstavila „zaštitnicima” i zato morala da strada.

– To ide vrlo jednostavno – nastavi sudija hladno. – Belami odlazi kod poslovnih ljudi i upozorava ih da se u poslednje vreme broj napada na mirne i poštene građane povećao. Ako se čovek složi sa tom ocenom brzo mu nudi da se stavi pod njegovu zaštitu.

– A ko su ti nasilnici?

– Njegovi ljudi. Oni maltretiraju mnoge mirne građane i neretko pribegavaju otvorenim napadima. To društvo je, u stvari, najgora banda koju sam ikada video. Ne prezaju ni od čega, verujte mi; tuku, siluju pa čak i ubijaju.

Dok je iskapio piće i Oldrin mu je odmah nasuo drugo.

– Ako neko odbije da patiti „zaštitu” – nastavi sudija sa gorčinom – ubrzo se pokaje i shvati da bi pametnije uradio da je platio. Jer, ne prođe ni nedelju dana, a tom jadniku se dogodi nesrećan slučaj. Recimo, mogu da mu demoliraju radnju, malteretiraju nekog člana porodice ili pak njega samog.

– Da li je tako stradala i Roven?

– Jeste. Pre smrti je ponižena na najgori mogući način... prvenstveno kao žena. Uostalom, pogledajte i sami – odvratio je stari i iz fioke stola izvadio jedno pismo.

– Ovo smo našli u Roveninoj kući – dodao je muklo i pružio pismo Holideju. – Pismo je upućeno meni, ali pošto ste njen stari drug iz detinjstva... prosto mislim da treba da ga pogledate.

Dok je bez reči uzeo pismo i počeo da čita. Posle nekoliko redaka za tren je skrenuo pogled i progutao „knedlu”.

„Dakle, ovo se više ne može izdržati, sudijo”, pisala je Roven. „Dolaze svaki dan kod mene, traže novac i zahtevaju da im dam pola zarade. Naravno, rekla sam im da ne dam ništa, da posao za mene i kćerku znači život. Vi znate da sam udovica i da se sama borim za to da moje dete pristojno živi. Zbog toga ne mogu niti želim da radim za bandu siledžija, probisveta i ubica. To sam im i rekla. Oh, ne možete zamisliti kako su posle toga besneli! Pretili su da će me napastvovati, dobro izudarati i zapaliti trgovinu. U početku sam mislila da su to samo prazne priče bez osnova, a sada.... Sada sam ubeđena da mi se ne piše dobro. Zato sam dete poslala kod sestre u Džordžiju.

Inače, najgori od svih je Habard. On dolazi svaki dan, kinji me i ponižava. Ako mi se nešto desi hoću da znate da je on za sve kriv...

Eto, pišem vam iako znam da mi ne možete pomoći. Oni su suviše jaki. Zato sam pisala Doku Holideju, ali

izgleda da nije primio to pismo. Molim vas da stoga proverite gde se nalazi i pošaljete mu pisanice ili bar poruku... Duboko sam ubeđena da samo on može da nas spase. Samo on može da kazni Habarda za sve što nam je učinio. Ja sam... ali evo njih opet... Roveni"

– Našao sam ga na uviđaju – kazao je sudija prekidajući tišinu. – Dobro je da nije palo u ruke banditima.

Dok se jedva suzdržavao da ne plagne. Tuga i gnev su ga obuzeli takvom žestinom, da je teškom mukom uspeo da sačuva hladnokrvnost.

Kao da je znao šta se odigrava u njemu, sudija je neko vreme zamišljeno ćutao. Onda se nekoliko puta nakašljao i dodao – U početku su hrabriji i otresitiji ljudi poslali Belamija dođavola. Na žalost, neki od njih su pronađeni mrtvi, drugi su prebijeni ili su im žene napadnute i maltretirane. Posle toga više niko nije smeo da mu se suprotstavi. Doduše, Roveni je ostala i pokušala, ali sve se završilo na najtragičniji mogući način...

– A gde je bio predstavnik zakona?

Sudija Oldrin progundao nešto nalik na psovku.

– Taj slabić je na Belamijevom platnom spisku, proklet bio! Na taj način mi je vezao ruke jer nisam mogao ništa da preduzmem. Eto, vidite, potpuno smo nemoćni protiv čoveka koji pljačka grad, zastrašuje i ubija ljude!

Dok klimnu glavom i zapali još jednu cigaru.

– Sve mi je jasno, sudijo – rekao je.

– Jedan nitkov maltretira i ucenjuje ceo grad, zar ne? Što se mene tiče, ne bih ni prstom mrdnuo da vam pomognem, jer ne volim kukavice. Ne mislim direktno na vas, već na ljude koji su se bilo kako mogli udružiti i suprotstaviti mu se. Ali, pošto je Roveni bila moja draga prijateljica moraću da se umešam. I zato vam kažem da će taj društvan platiti za sve što je učinio!

– Verujem vam, mister Holideje. Hoću da vam kažem da se u tom slučaju dobro čuvate Habarda. On je prepreden, dvoličan čovek i odličan strelac. Ostali su obični razbojnici i siledžije kojima je jedini cilj u životu da lako dođu do novca. Ipak, protiv Habarda nemam svedoka....

– A Rovenino pismo?

– Ono ukazuje na takvu mogućnost, ali... Roveni nema da to potvrdi i pogleda ih u oči. S druge strane, mirni i pošteni građani koji bi bili članovi potere suviše su preplašeni. Nisu vični revolveru i svesni su toga da je bitka protiv takvog revolveraša unapred izgubljena.

– Shvatam. I zato ste pozvali mene?

– Šta mi je drugo preostalo, mister? Kada nam Habard ne bude stajao na putu, Belami će morati da promeni svoje ponašanje. Većina građana misli kao ja i zato su predložili da vam...

Za trenutak je zastao kao da se plaši da kaže ono šta je želeo.

– Da... šta? – upita Dok u nedoumici.

– Da vam platimo.

– Da mi platite? – ponovi Džordžijanac i jedva primetno se osmehnu. – A koliko ste sakupili?

– Hiljadu dolara.

– Za glavu jednog nitkova to je previše, a za naknadu Doku Holideju premalo. Uostalom, moja moralna obaveza je da se obračunam sa čovekom krivim za Roveninu smrt.

– Da... shvatam.... – promrmlja sudija rasejano.

– Nešto vas muči?

– Ne... ovaj, da! Znaite, ima ljudi koji se ne slažu sa mnom. Na primer, moja sinovica. Ali to sada nije važno. Ja hoću miran i bezbedan život za ceo grad i spreman sam da za to platim svaku cenu.

Dok je sa razumevanjem klimnuo glavom, a onda iskapio i treću čašicu i stavio je na sto.

Oldrin je izvukao veliku fioku ispod svog pisaćeg stola i iz nje izvadio podeblji koverat. Pružajući ga Doku obratio mu se sa prizvukom odobravanja u glasu:

– Hiljadu dolara za vas, mister Holideje. Naravno, želim vam da uspete.

Dok podiže ruke u znak odbijanja.

– Nismo se razumeli, sudijo. Ne prihvatam se obračuna sa Belamijem i Habardom zbog novca, već iz ličnih razloga. Pošaljite novac Roveninoj kćeri, jer njena majka više neće moći da zarađuje. Neka devojčica ide u školu. Grad joj toliko duguje, zar ne? Koliko joj je godina?

– Mislim da ima šest... – promućao je Oldrin iznenađeno.

– Rekao sam, sudijo.

– U redu, u redu, mislim da je to...

– O tome više nećemo razgovarati! – presekao ga je Dok kome nije bilo važno što će građani misliti da su ga platili. On je rešio da osveti Roveni i to mu je sada bilo najvažnije. Za trenutak je sklopio oči i zamislio njeno nasmevano lice...

– Što se tiče smeštaja – prenuo ga je sudijin glas iz misli – znajte da sam vam obezbedio sobu u pansionu. Tamo potražite mister Roklanda, Holideje. U njega možete imati poverenja – kazao je nešto tiše, prišao ormanu i na Doko-vo iznenađenje otvorio jedna skrivena vrata koja su vodila u dvorište.

Krajičkom oka je na terasi spazio devojku ali se nije okretao. Na licu mu je blesnulo nešto kao osmeh mada Alison nije bila sigurna da li je dobro videla. Pre nego što je uspela da ga pogleda još jednom i uveri se u to, nestao je u tami kao duh. Bio je izuzetno napet i željan da naplati račun ubicama, račun koji Roveni nije mogla da izravna.

Idući sredinom poluosvetljene ulice i držeći jednom rukom konja za uzdu, Dok je pogledom tražio pansion na koji ga je Oldrin uputio. Odjednom je iz mraka, tačno preko puta njega, odjeknuo prigušen krik. Pogledao je u tom pravcu i razaznao dve siluete na verandi kuće.

– Svinjo! Proklet bio, Sajlase! – začule su se ljutite reči, a odmah zatim ih je pekinuo pljesak šake po obrazu.

Šamar je bio praćen vriskom, a zatim je jedna mlada žena posrćući

izletela na dvorište i naletela na gredu za vezivanje konja pored koje je bila naslonjena drvena motka. Žena ju je dograbila i snažno zamahnula prema čoveku koju je krenuo za njom. Iako je zastao, motka ga je dokačila po vratu. Međutim, uspeo je da povrati ravnotežu i spretnim pokretom dohvatio ženu za rame i u rvanju koje je usledio pocepao joj bluzu. Žena je zamahnula rukom prema njemu, ali on se nije ustručavao da joj zada snažan udarac pesnicom koji ju je srušio na zemlju.

To je bio trenutak kada je Dok morao da se umeša. U nekoliko koraka bio je pored čoveka, zgrabio ga za ruku i povukao ga prema sebi. U trenutku kada se ovaj okrenuo, on mu je zadao strahovit udarac u stomak tako da se neznanac prosto presamitio nadvoje. Odmah zatim još jednom je sevnula Dokova pesnica i munjeviti udarac pogodio je nasilnika tačno u potiljak.

Čovek se zateturio i pao, a žena je iz jauke pokušala da se pridigne. Kada je konačno uspela da se uspravi, brzo se okrenula oko sebe i pobegla dok se iscepana bluza kao neka čudna zastava vijorila oko nje. U stvari, izgubila se u senkama kuća pre nego što je Dok uspeo čestito da je pogleda.

Pomalo ljut na sebe što se umešao u sve ovo, bez reči je nastavio. Stigao je skoro do ugla kuće iza koje je žena nestala kada je iza sebe začuo glas – Hej, stani! Stoj!

Okrenuo se i pogledao u pravcu odakle se čuo glas i video čoveka kako stoji na dvorištu dok ga obasjava sve-

tlost koja je dopirala kroz otvorena salunska vrata. Ruka mu je ležala na dršci revolvera što je govorilo samo za sebe. Iako te večeri nije želeo nikakve neprijatnosti, Holidej nije imao izbora. Njegovi prsti spustili su se do opasača i izvukli revolver takvom brzinom da je čovek ustuknuo i uplašeno iskolačio oči.

– Ostavi me na miru – dobacio je Džordžijanac ledeno.

– Mmm... da... Ja nemam ništa s tim – promrmljao je neznanac ne skidajući pogled sa oružja. Stojao je tako nekoliko trenutaka, a zatim počeo da se povlači prema vratima, da bi uz uzdah olakšanja gotovo utrčao u salun.

Dok se osvrte pitajući se da li treba da pregleda čoveka koga je malopre onesvestio udarcima. Onda se ipak predomislio, odmahnuo rukom i nastavio put. Požurio je prema pansionu gde ga je čekala rezervisana soba.

II

Portir za pultom bio je ćelav, niskog rasta i neuglednog sićušnog lica. Posmatrajući Doka koji je prilazio, lice mu se nervozno grčilo. Dobro je osmotrio tog čoveka neobičnog izgleda koji se kretao gipko i lagano, kao puma. Naravno, njegovom pogledu nije izmakao revolver sa drškom od slonovače koji je ležao u futroli od najfinije kože.

Dok je video da se čovek zbunio, ali sada nije bio raspoložen za priču. Pri-

šao je pultu i okrenuo knjigu gostiju prema sebi.

– Holidej – rekao je kratko.

Čovek se izbečio i zinuo kao da želi nešto da proguta. Brzo je pogledao prema vratima koja su vodila na ulicu, ali sve je bilo mirno i nigde se nije čuo bilo kakav šum.

– Da, mister Holideje – najzad je uspeo da izgovori. – Nema potrebe da se upisujete u knjigu. Za vas je rezervisana soba broj sedam na vrhu stepeništa. Veoma je udobna i malo po strani od ostalih soba.

– Hvala – odvratio je Dok prihvatajući ključ.

Čovek se za to vreme nagnuo preko pulta tražeći nešto pogledom..

– Putovali ste bez prtljaga, mister Holideje? – upitao je diskretno.

– Stvari su mi u bisagama i molio bih da ih neko donese. I hteo bih nešto za večeru.

– Da, naravno... Kako vi kažete, mister. Ukoliko vam bilo šta treba, samo kažite. A po stvari idem ja lično. Ovde sam sam.

Holidej je pošao uz stepenice i na kraju slabo osvetljenog hodnika našao sobu broj sedam. Taman je otključao vrata i hteo da uđe kada je u holu začuo prigušen portirov uzvik. Zainteresovan, zastao je da čuje o čemu se radi.

– Gospođo Belami, šta vi radite ovde? Šta se desilo? – čuo je iznenađeni glas.

– U nevolji sam, Roklande – začuo se glas neke žene koji je u Holideje-

voj podsvesti odjeknuo nekako poznato. – Mogu li ovde da se sklonim? Potrebno mi je sat ili dva da se sređim i razmislim.

– Naravno da nemam ništa protiv, gospođo Belami. No, bojim se neprilika...

– Neće biti neprilika. Niko me nije video kada sam ušla i ako vi nikome ne kažete da sam ovde...

– Znate i sami da će vas muž tražiti.

– Vi onda idite u svoju sobu i pravite se da spavate! – prekinula ga je žena energično. – Ali mi prethodno recite da li je kod vas odseo neki došljak?

– Da. To je mister...

– U kojoj je sobi? – upitala je žurno.

– Broj sedam, ali...

– Nikome ni reči o ovome, Roklande. Žena ga očigledno nije poslušala pošto je Holidej začuo njene korake i škripu rasušenih stepenica. Ko bi to mogao biti, zapitao se. Ko se to i zašto interesovao za njega u gradu u kome nije poznavao nikoga osim sudije Oldrina i njegove bratanice? Zvuk i boja glasa te žene činili su mu se odnekuda poznati. Tačnije rečeno, kao da su ga podsećali na nešto što je poznavao ali nije mogao da se seti kada, gde i pod kojim okolnostima.

Svejedno, saznaće to uskoro, zaključio je i ušavši u sobu zatvorio vrata za sobom. Tako je i bilo. Tek što je zapalio svetiljku, začuo je korake u hodniku i odmah zatim kucanje na vratima.

– Ko je? – zapitao je vadeći revolver i iz predostrožnosti se naslonio na zid pored vrata.

– Mis Belami – začuo se kratak odgovor. – Pustite me unutra, molim vas!

Levom rukom je lagano otvorio vrata, dok mu se u desnoj nalazio otkočen revolver. Trenutak kasnije u sobu je energično ušća žena jarko riđe kose, odevena samo u suknju i pocepanu bluzu koja joj je jedva pokrivala telo, ista ona žena koju je samo desetak minuta ranije baš on spasao zlostavljanja. Banuvši u sobu, crvenokosa je zastala i okrenula se prema Holideju koji je stajao pored zida. Pogledi su im se sreli i on se ukočio od iznenađenja.

Pred njim je stajala Izadora Dandridž!

I ona je bila šokirana. Izraz neverice razlio joj se licem, a njene divne zelene oči razrogačeno su zurile u Džordžijanca.

– Ti!? – procedila je najzad, a izraz zaprepašćenja ubrzo je zamenio grč mržnje. Stisnuvši šake u pesnice disala je ubrzano dok joj je u očima buknuo plamen osвете.

– Ti.... ovde? – ponovila je trudeći se da obuzda gnev.

– Da, ja... I moram priznati da nisam očekivao ovaj susret – odvratio je Dok spuštajući revolver. – Ali svedjedno, izvolite – dodao je zatvarajući vrata i pokazujući Izadori fotelju pored stočića u uglu.

Ona ga je još neko vreme streljala strogim pogledom, a onda, kada se najjače uzbuđenje stišalo, prišla umivaoniku, nasula vodu u lavor i pokvasivši čist ubrus, počela da briše krv sa lica i usana. Kada je završila, pažljivo

je popravila kosu i sela u fotelju. Sada je izgledala sasvim smireno.

– Okolnosti su malo neobične, a s obzirom na naš odnos, neobično je i pitanje koje ću vam postaviti – počeo je Dok. – Šta mogu da učinim za vas, gospođo... Belami... ako se ne varam.

– Molim te da me tako ne oslovljaš jer svaki put kada čujem to prezime, smuču mi se – odvratila je Izadora.

– Više bih volela da sam uđata za zmiju... A što se tiče tvog pitanja, Holideje, ono je sasvim na mestu. Da nam se životi nisu ukrstili, moja priča bi bila sasvim drugačija – dodala je sa prizvukom gorčine i potisnutog gneva u glasu.

– Mislim da mojoj malenkosti pridajete suviše veliki značaj, mis.... Dandridž. Ja sam samo običan točkić u kolu sudbine i zaista ne zaslužujem toliku mržnju koju ste prema meni neprestano ispoljavali.

– Ah! – izusti Izadora odmahnuvši rukom. – Priče za malu decu! Naravno da imam mnogo razloga da te mrzim! Ubio si mi oca i oteo jedinu osobu koju sam volela i na koju sam se oslanjala. To je bio razlog za mržnju, i te kakav razlog. Mrzim te i sada, možda još više, ali iz drugih razloga. Da se ti nisi pojavio, moj život bi sigurno bio sasvim drugačiji. Ne bi sada bila „gospođa Belami” – prezime svoga muža izgovorila je sa gađenjem – i ne bih bila poslednji bednik u ovoj prljavoj rupi od grada!

Holidej otvori tabakeru i izvadi cigaru.

– Smem li? – učtivo je upitao, a kada je ona klimnula glavom mirno je na-

stavio. – Već sam vam rekao da preuveličavate moj značaj u svom životu. Svi smo mi samo robovi sudbine i tu ne možemo mnogo da promenimo. I sada se opet vraćam na prvo pitanje: Šta mogu da učinim za vas?

Ona se gorko osmehnu.

– Da mi je neko pre pet godina rekao kako ću tražiti pomoć od Doka Holideja rekla bih mu da je lud. Ali... život me je naučio mnogim stvarima. Sada razumem zašto si potegao revolver i ubio moga oca. Branio si sebe i svoj život jer su te okolnosti na to naterale, zar ne? To ne znači da ti opraštam, ali te razumem.

– Kako sam srećan zbog toga! – dobaci Holidej rezignirano.

Izadora ga ošinu ljutitim pogledom.

– Ne budi ciničan! I dalje te mrzim jer si prouzrokovao moj pad u ovaj brlog iz koga možda nikada neću ni izaći. No, shvatila sam da je katkad interes važniji od svega i da zahteva kompromise.

– Mislim da je zaključak tačan – konstatova Dok odbivši gust dim.

– I šta iz toga proizilazi?

– Činjenica da mržnju moram potisnuti u drugi plan. Za sada... ili za duži vremenski period. Sve zavisi od tebe. Ja sam sada u škripcu, a ti si jedina osoba koja mi može pomoći. Doduše, imam u vidu da si u izvesnom smislu moj dužnik i da si obavezan da mi pomogneš.

Izadora podiže ruku iznad glave i njena pocepana bluza kliznu naniže, otkrivši joj bujne, zrele grudi skoro do

samog ružičastog pupoljka na vrhovima. U tom trenutku ona nije bila svesna jačine izazova, ali Dok i te kako jeste; njegov pogled u trenu je obuhvatio to lepo, ljutito lice, skliznuo do obnaženih grudi, a onda niže niz telo, sve do zaobljenog trbuha i butina i vitkih, lepo uobličених i prekrštenih nogu. Izadora je bila izuzetno, moglo bi se reći raskošno lepa žena i on je morao da prizna da je upoznao malo žena koje bi se po „zreloj“, sveobuhvatnoj lepoti mogle meriti sa njom. Ali, životne okolnosti i gruba svakodnevica uticali su na ovu zanosnu lepoticu i formirali od nje jednu posebnu, veoma kompleksnu ličnost.

Primetivši Dokov pogled jedva primetno se osmehnula.

– Možda bi mi jedno piće pomoglo da kažem ono što želim – dobacila je nemarno.

On se prenuo iz trenutne zanesenosti i prišao stočiću na kome se nalazila flaša i dve čaše. Bez reči je nasuo piće u pružio joj čašu.

Ona je ustala, odmerila ga zavodničkim pogledom, a onda ispila brendi do dna i vratila čašu na sto.

– Bez obzira na sve, ja sam samo žena koja ne može sasvim sama da se probija kroz život – kazala je i prišla mu sasvim blizu.

On se nije odmakao. Stajao je bez pokreta i razmišljao o onome što je čuo. Da li je ovoga puta u pitanju obična iskrenost ili opet jedna od Izadorinih igara?

Za to vreme, ona ga je uhvatila za revere i potpuno se priljubila uz njegovo snažno, mišićavo telo.

– Žene pričaju da ih privlačiš... da si neodoljiv, Holideje. Hm... mislim da u tome ima dosta istine – dodala je muklo.

On ju je mahinalno obgrlio oko struka. Pod rukom je osećao toplinu njenog tela od koje su ga prošli prijatni žmarci. Nije ni primetio kada je Izadora savila ruku i otkopčala suknju koja je nečujno skliznula na pod. Tako je sada, praktično mimo svoje volje, imao u naručju zanosua ženu raskošne lepote, potpuno spremnu da mu se preda.

Osetio je kako mu krv brže struji, a slasna, uzbuđujuća drhtavica ponovo prožima celo telo. Sekundi su prolazili, a on je sve manje mogao da obuzda svoju želju za ženom koja je bila tako blizu i čije bujne obline su ga mamile u svoje izvore. Nesvesno ju je još čvršće privukao sebi, iako mu je razum govorio da se ne predaje ženi u čiju zmijsku ćud se toliko puta uverio. Jer, ona je sve do ovog trenutka za njega značila samo opasnost, i to ozbiljnu, smrtnu opasnost. Sa velikim naporom uspeo je da zastane pokušavajući da se sabere...

A onda mu se učinilo da je čuo neki šum sa druge strane vrata. Hitro je izvukao revolver iz futrole i sav se pretvorio u uho. I Izadora se u momentu ukočila pošto je i ona jasno čula šum. Zato se hitro izmakla i pokušala da navuče suknju.

Zatim se začulo tiho škljocanje kva-ke i vrata su počela da se otvaraju. Nekoliko trenutaka napetog iščekivanja, a zatim.... u vratima se pojavila cev revolvera a posle toga i ruka.

Dok je shvatio da mora reagovati istog sekunda.

Zato se panterskim skokom našao pored vrata i snažno ih gurnuo. Naravno, krilo je priklještilo ruku napoznatog tako da je ispustio revolver koji je pao na pod. Ne čekajući ni trena, Holidej je naglo otvorio vrata, zgrabio čoveka za ramena i uvukao ga unutra. U času kada se uljez okrenuo ka njemu, Džordžijanac ga je snažno odalamio i ovaj se zateturao, posrnuo i naleteo na ivicu stola. I pre nego što je uspeo da se pribere Dok ga je drškom pištolja snažno tresnuo po glavi.

Nepoznati je kratko zakrkljao i odmah se sručio na pod. Dok mu je bez žurbe prišao i okrenuo ga na leđa. Bio je to visok, snažan čovek sa dugim negovanim brkovima i dubokim ožiljkom iznad gornje usne. Naravno, nije ga poznavao. Ali, Izadora jeste.

– To je Džajls Habard – dobacila je kratko.

Dok je vratio kolt u futrolu i povukao dobar gutljaj brendija. Bilo mu je potrebno da se malo smiri i razmisli. Jer, kako je Habard znao da je on ovde? Ispitivački je odmerio Izadoru, još ništa ne govoreći.

Ona je, ne prikrivajući nervozu, zuri-
la u Habarda.

– On je veliki prijatelj moga mu... Sajlasa Belamija. Oh, kazaće mu da me je ovde video!

– Pitam se kako je znao da ste ovde – dobaci Holidej hladno.

Ona ga zbunjeno pogleda.

– Ne znam, možda me je pratio. Ja sam, doduše, pazila da me niko ne vidi, ali ne mogu da isključim mogućnost....

– Shvatam, ali i ja želim da isključim mogućnost bilo kakvog iznenađenja.

– Oh, slažem se sa tobom! Najpametnije bi bilo da odemo na neko drugo mesto. Mogla bih naći... čekaj da se prisetim...

– Na to drugo mesto možete da odete bez mene – odbrusi Dok grubo. – Ne idem nigde dok ne saslušam ovog nitkova. Evo... počinje da se budi – dodao je, gurnuo banditov revolver pod krevet, a onda uzeo lavor i kome se Izadora maločas umivala i svu vodu sručio na Habarda.

– Do sto đavola, Holideje... – progundao je ovaj zagrcnuvši se.

– Oho, mi se dakle poznajemo... bar delimično – odvratio je Dok podsmešljivo. – A sada zaveži i odgovaraj na pitanja, Habarde! Prvo, ko ti je rekao gde sam?

Bandit je ćutao. U jednom trenutku pokušao je da se podigne, ali ga Dok pritismo nogom i „vratio” nazad na pod.

– To je moja stvar – odvratio je Habard i pogledao u gazdinu suprugu.

– Dakle, ipak ste vi? – obrecnu se Dok na Izadoru.

– Ja? Šta ti pada na pamet?

– Pojavili ste se na sceni u pravom trenutku, gospodo Belami. U pravom trenutku da mi zavarate pažnju. I zamalo da uspete u tome.

– Šta?! Sumnjičiš me... – počela je Izadora zgranuto.

– Nego šta. A ko bi ako niste vi? – prekide je Dok hladno. – Vi i vaš krasni muž. Znajući vas, trebalo je da pretpostavim da je sve unapred smišljena igra. Prvo zaadobijete moje poverenje, skrenete mi pažnju na nešto drugo, a ovaj nitkov se uvuče unutra i... ja sam mrtav! Svi problemi rešeni jednim metkom. Ali to se neće ostvariti!!

Izadorino lice pocrvenelo je od besa.

– Zar tako?! Opet neki izgovor samo da ne bi popravio zlo koje si mi naneo! Ha, tu providnu izmišljotinu neću da progutam! Boriću se sama kako znam i umem, ali kada isplivam iz ove ka-ljuge... čuvaj me se! – vikala je, ljutito odgurnula Doka u stranu i kao furija izletela napolje. Nekoliko trenutaka njeni oštri koraci odjekivalai su hodnikom, a onda se sve utišalo.

– Nije važno u kom gradu se nalaziš, Holideje – dobaci bandit – ali svugde bi mogao da budeš linčovan zato što si zaveo tuđu ženu. Pošto građani Kristal Springsa to ne vole, bilo bi ti najpametnije da uzjašeš konja i nestaneš.

Dok ga osmotri ispod oka. – Misliš?

– Svakako. Belami će te sigurno optužiti. Tu sam ja i drugi koji...

– Belami će dobiti ono što je zaslužio.

– Upozoravam te, Holideje – nije odustajao Habard. – Bilo bi najbolje da ne-

staneš iz grada. U suprotnom, upašćeš u velike neprilike.

– Jesam li tražio savet od tebe? – upita Dok hladno.

– Nisi, ali želim da te upozorim.

– Ah, tako. Sada me slušaj šta ću ti reći. Ovde sam i imam nameru da tu i ostanem. To treba da znaš i od toga da strepiš, Habarde. Nameravam da te kaznim, nitkove, ali ne zato što si upao u moju sobu, već zbog nečega mnogo važnijeg.

– Zbog čega? – promrmljao je ovaj zbunjeno.

– Zbog Rovenne Blaf, prokletnice. Moraćeš pred svedocima da mi objasniš kako i zašto je umrla Rovenna Blaf.

Čuvši Rovenino ime, čovek na podu vidno preblede.

– Šta se tebe tiče Rovenne Blaf?

– To je moja stvar. Važno je da me se tiče, zapamti to.

– Ona je umrla... sama se ubila. To sa mnom nema nikakve veze.

– Ne, nije se ubila i ti sa njenom smrću imaš mnogo veze, zlikovče! Znam to pouzdano i zato ću te ubiti. A sada se gubi odavde i noćas dobro razmisli o tome da li ćeš umreti u ovom prokletom gradu ili ćeš pobeći i tako spasiti kožu. I to će biti samo privremeno, jer ću te pronaći bilo gde da odeš.

Habard se osmehnu.

– Ti, očigledno, imaš veoma visoko mišljenje o sebi, Holideje. Stvarno misliš da si toliko brz?

– U to ćeš imati prilike da se uveriš sutra ujutru – obrecnu se Dok. – Tada ću doći da izravnamo račune. Ali, to ti

ništa neće koristiti jer ćeš se pozdraviti sa životom – dodao je Džordžijanac leđeno, a onda pokazao rukom prema hodniku. Sada idi dok se ne predomislim.

Habard je hitro ustao i pošao prema vratima. Čutke je trljao mesto na bradi gde ga je pogodila Dokova desnica.

– Izlazi! – ponovi Holidej otvarajući vrata. – I zapamti! Sutra ujutru ću doći da te kažnim za Roveninu smrt.

Bandit je čutke izašao i krenuo kroz hodnik osvrćući se. Ne želeći ništa da rizikuje, Dok je pošao za njim pazeći da se ne desi nešto nepredviđeno.

I kada je izgledalo da će Habard čutke sići niz stepenice, on zastade na kraju hodnika i dobaci – Kažem ti da će biti bolje da odeš odavde. Holideje! – ponovio je ono što je već rekao.

– Ova stvar je suviše krupna za jednog čoveka, ma ko on bio. Dakle, ne možeš pobediti, mister. Ono od malo pre sa gazdinom ženom uopšte nije važno. Ti nisi prvi, a nećeš biti ni poslednji i Belami to zna. Ona je obična drolja...

Iznerviran banditovim pomalo save-todavnim a pomalo podsmešljivim tonom, Dok se u dva skoka našao pored njega i udario ga tako snažno da se revolveraš skotrljao niz stepenice zaustavljajući se tek u prizemlju. Dok je padao nekoliko puta je udario glavom o pod. Kada se zaustavio, instinktivno je pokušao da se podigne, a onda se skljkao na drveni pod i ostao da leži bez svesti.

20 Tek tada je Dok sišao u predvorje kako bi potražio Roklanda.

Nije ga bilo na mestu iza pulta pa ga je potražio u okolnim prostorijama. Obišao je kuhinju, mali hodnik i trpezariju i već se okrenuo želeći da se vrati do Habarda kada je ispod stola u uglu primetio par opruženih nogu.

Gurnuo je sto u stranu i pred sobom ugledao nepomično telo Lansa Roklanda. Glava mu je bila nekako neprirodno iskrivljena, a u staklastom, nepomičnom pogledu mogla se pročitati samo smrt.

Lagano je uzvukao telo iz senke i preneo ga u malu prostoriju iza kuhinje. Položio ga je na krevet i tek tada primetio tragove nasilja na licu, vratu i rukama. A to je značilo samo jedno: da je nesrećni Rokland pre smrti bio mučen.

Dakle, Izadora ga nije uvukla u zamku. To je učinio ovaj čovek, ali tek kada ga je Habard prebio na smrt. Izvukao je revolver i požurio do stepeništa. Ali, Habard više nije bio tamo.

Nekoliko trenutaka je stajao u praznom predvorju razmišljajući šta da radi. Onda je zaključao glavna i sporedna vrata i lagano se vratio u sobu. Iako je bio strahovito ljut, zapalio je cigaru i seo da sačeka zoru.

Sada je znao šta treba da uradi.

Pošto ga je grizla savest zbog Rovenine smrti, želeo je da izvuče priznanje od Habarda i strpa ga u zatvor. Ako to ne bude moguće sudiće mu na drugi način.

U svakom slučaju, dug za Rovenu će biti naplaćen.

Čim to uradi otići će daleko, što dalje od ovoga grada.

* * *

Sudija Oldrin se trgao, a onda naglo uspravio u krevetu. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da dođe k svesti i shvati šta ga je probudilo.

Neko je svom snagom lupao na vrata.

No, pre nego što je uspeo da se obuče i krene, čuo je kako Alison otvara vrata.

– Šta sada želite, mister Holideje? – čuo je jasan i pomalo nervozan devojčin glas.

– Želim da vidim sudiju – zahtevao je Dok glasom koji nije trpeo prigovor. – Dogodilo se nešto o čemu bi on trebalo da bude obavešten.

– Želite da ga obavestite da ste obavili posao zbog kojeg ste došli, zar ne? Očekujete, valjda, i reči zahvalnosti? – dodala je devojka ljutito.

– Pozovite sudiju, gospođice Oldrin. Nemama vremena da slušam vaša razmišljanja o mojoj malenkosti.

Ona se trgla i prekorno ga pogledala. No, pre nego što je uspela još nešto da kaže, u hodniku se pojavio njen stric.

– Šta se dogodilo, mister Holideje? – upitao je radoznalo.

– Rokland je mrtav – rekao je Dok, ne obraćajući pažnju na Alison koja je iznenađeno kriknula.

– Lans mrtav? Kako? – gotovo je jaknuo sudija.

– Stradao je u svojoj kuhinji. U stvari, Habard ga je prebio na smrt.

Oldrin je ustuknuo unazad kao da ga je neko udario posred lica.

– Jeste li sigurni, Dok? Dođavola, ako bismo to mogli da dokažemo, ne bismo morali da se bavimo...

– Nema pouzdanih podataka koji bi mogli da uvere porotu u njegovu krivicu – odvrati Holidej lagano, ali sa puno odlučnosti u glasu. – Ipak, sasvim sam siguran da je on to učinio. A sada mi je potrebno jedno kratko uže i nekolicina vaših prijatelja koji bi se za nekih petnaestak minuta našli na ulici.

Sudija ga je zamišljeno odmerio ali nije rekao ništa. Zatim se okrenuo i izašao u dvorište. Brzo se vratio noseći u ruci konopac dugačak nekih desetak stopa. Pružio ga je Holideju i upitao – Šta nameravate da uradite sa tim?

– Ono zbog čega sam došao, sudijo. Samo, sada znam da moram da požurim, inače će mi ta banda bez ustručavanja pucati u leđa. Sinoć sam se sukobio sa Habardom. Dao sam mu dobru lekciju i siguran sam da mi neće oprostiti. Verovatno je o svemu obavestio i gazdu. Dakle, kada se ovoga jutra budem sreo oči u oči sa tim prokletnikom, on neće biti sam – kazao je Dok mirno, umotao uže u krug i prebacio ga preko ramena. – Za petnaestak minuta! – dobacio je

izlazeći napolje. – Ne zaboravite! Za petnaestak minuta, sudijo!

Oprezno se krećući zaobišao je salun za zadnje strane, neprestano osluškujući bilo kakav sumnjiv pokret ili šum. Za trenutak je pomislio na Izadoru pitajući se da li se vratila u salun, ili je pak potražila neko drugo sklonište u gradu. Stigavši do zadnjih vrata saluna pažljivo je oslušnuo: sasvim jasno je čuo korake sa druge strane...

Znači, moram biti još tiši, zaključio je i mnogo pažljivije nastavio napred. Ušao je u hodnik, na prstima stigao do glavne prostorije i pogledao unutra: u zatvorenom salunu sedmorica ljudi, među njima i Habard, sedeli su za jednim kockarskim stolom. Izgledali su prilično umorno i dremali na stolicama. Samo je jedan krupan i snažan čovek svežeg lica i pogleda, stajao pored šanka.

Holidej mu je lagano prišao držeći revolver u ruci.

– Belami, mirno! – obratio mu se ledenim glasom. – Ako se samo pomeriš, bićeš mrtav!

Čovek se munjevito okrenuo i Dok je znao da nije pogrešio. To je zaista bio Belami, vlasnik saluna i vođa bande, jedan od Roveninih ubica.

Njegova desna ruka krenula je ka dršci kolta, ali se tu i zaustavila.

– Holidej? – upitao je muklo.

– Tačno, Belami.

Neki za stolom počeli su da se meškoluje, ali Holidej je brzo reagovao. – Ako bilo ko od vas nešto pokuša, gazda je mrtav! Jasno? A ti dođi ovamo,

Belami! Nisam raspoložen za duge rasprave!

Belamijevo čelo se orosilo kapljicama znoja.

– Šta hoćeš od mene, Holideje? Šta sam ti uradio?

– Meni ništa, ali nekome jesi, mister. Recimo, šta je tebi uradila Rovena Blaf?

Belami je iskolačio oči i uzdahnio.

– Otkud znaš?

– Ja znam sve što me zanima. Ali zato što znam, ne znači da ti neću dati šansu kada za to dođe vreme. Hajde, kreni, dođavola!

Belami obrisa dlanove o nogavice i lagano krenu preko prostorije.

Dok je sačekao da mu priđe sasvim blizu, a onda ga je zgrabio, privukao ga sebi i brzim pokretom mu izvadio revolver iz futrole na boku. Zatim ga je spretno gurnuo u hodnik neprestano držeći na nišanu ljude za stolom. U stvari, zastao je samo toliko da im dovikne – Imajte na umu da mogu da vam ubijem gazdu, bez obzira šta vi preduzeli. A ti za deset minuta izađi napolje, Habarde! Čekaću te! – uzviknuo je glasno i gurnuo Belamija prema izlazu.

Izašli su na sporedna vrata i dospeli u malenu i sasvim pustu uličicu. Kada je dobro osmotrio situaciju u glavnoj ulici, hitro je preveo Belamija na drugu stranu.

Tada je primetio sudiju Oldrina, Alison i još nekolicinu namrgođenih ljudi koji su dolazili sa zapada. Nešto niže na drugoj strani ulice ugledao je

Izadoru Belami kako izlazi iz banke u društvu čoveka obučenog u pristojno građansko odelo.

Za trenutak je zastao, a onda gurnuo Belamija malo ukoso i vezao ga uz gredu za privez konja.

– Proklet bio! – procedio je ovaj kipteći od besa. – Koliko su ti one budale platile da izvedeš ovo pozorište?

– Dovoljno – odgovorio je Dok smireno.

U tom trenutku vrata saluna su se otvorila i na tremu se pojavio Habard, nelagodno trepćući na suncu.

Dok se povukao nazad prema Belamiju tek kada je bio siguran da ga je bandit video.

– Habarde, izazivam te zbog ubistva Lansa Roklanda. To je jedino za šta mogu da te optužim pošto ne znam ko je ubio Rovenu Blaf.

Džajls Habard je ostao da stoji u dovratku dok mu se lice zabrinuto zgrčilo.

On nije bio čovek koji se mogao lako zaplašiti, ali sada se znojio od straha. Znojio se i psovao pokušavajući da sačuva hladnokrvnost. Pošto je video Belamija i shvatio da je sinoćni plan propao, bilo mu je jako teško da obuzda bes.

Trenutak kasnije sišao je na trotoar i povikao – Ja te se ne plašim, Holideje!

– Drago mi je zbog toga, mister. Tako ćemo obojica uštedeti dragoceno vreme. Dođi bliže i ja ti dajem reč da neću pucati dok ne budeš spreman.

U tom trenutku ponovo se javio Belami.

– Koliko su ti platili, Holideje? Prokletstvo, ja ću ti dati duplo, ne... tri puta više, daću ti... daću ti koliko tražiš! Pusti me i nećeš se pokajati. Ja sam bogatiji i pametniji od svih tih pacova koji su te pozvali. A Habard je odličan revolveraš i zato.... Zašto da reskiraš život? Kladim se da ti je onaj matori jarac Oldrin ispričao gomilu laži o meni?

– Zaveži, Belami – obrecnu se Dok.

– Tvoj revolveraš je skrivio smrt jednog nedužnog čoveka, a sugurno je odgovoran i za stradanje žene koja nikome nije učinila ništa nažao. To je dovoljno da bude kažnjen.

Džajls Habard je osmotrio ulicu koja se pružala levo i desno. Iz svih kuća su počeli su da izlaze i izviruju još uvek sanjivi ljudi. Neki su skupili dovoljno hrabrosti i prišli bliže mestu događaja. Niko, međutim, nije progovorio ni reč. Čitali su i namršteno posmatrali šta se dešava.

Habard je spustio futrolu revolvera i lagano krenuo.

Toga jutra nije bilo ni daška vetra i nigde se nije čuo nikakav zvuk. Vládala je savršena tišina koju je remetio samo odjek revolveraševih koraka.

Dok Holidej ga je pažljivo pratio pogledom, svestan da su oči svih uprte u njega. Stajao je potpuno miran i hladnokrvan, svestan šta sledi. Imao je osećaj da se za nekoliko trenutaka neće sukobiti sa čovekom, već sa poslednjim ljudskim šljamom, ubicom i silovateljem. Zgaziti takvoga gada neće biti šteta već usluga ljudima.

Pogledao je plavo nebo bez ijednog oblačka i uzdahnuo.

Učiniće sve što bude morao i neće ga gristi savest.

III

– Ne miči se, Holideje! – prolomio je tišinu nečiji grub glas.

Holidej se okrenuo tek toliko da može da vidio kome se radi. Belamijevim ljudima je pripremio životom gazde, Habard je bio sa druge strane... zaista nije znao kome je pripadao taj oštar i zapovednički glas.

Lepo je mogao da vidi krupnog četrdesetogodišnjaka koji je stajao na trotoaru ispred saluna, sa puškom u ruci.

Nešto niže niz ulici, Džajls Habard se zaustavio i stao u raskorak. Bolje reći, namestio se za obračun.

– Da, mister? – obratio se Dok čoveku sa puškom. – Nešto se želeli?

– Mislim da je sada dosta. Oslobodi Belamija i možeš da odeš iz grada. Dajem ti reč da niko neće krenuti za tobom.

– A ako neću?

– Zar ne vidiš šta imam u ruci? – upita čovek i pokaza na pušku.

– Radi kako hoćeš – dobaci Holidej hladnokrvno. – Ali, opališ li metak, i ja ću. Ne znam u koga, ali Belami, Habard i ti ste mi blizu, zar ne?

– Proklet bio, Grejpe! – povikao je Belami nervozno. – Ne mešaj se. Džajls će ga ionako srediti, videćeš!

Grejp lagano odmahnu glavom.

– Varaš se. Džajls ne može da pobedi tog čoveka. Niko u ovom gradu nije u stanju da uradi tako nešto.

– Šta pričaš gluposti?! – skoro je vrisnuo Belami. – Ti znaš Habarda?

– Ali znam i njega. Video sam ga u Letsfordu. Veruj mi, taj nikada ne gubi. Doka poče da izdaje strpljenje.

– Skloni tu pušku, Grejpe – zatražio je mirno. – Izazvao sam Marčesona i hoću da uradim ono što sam obećao. Posle toga nastavljam svojim putem. Zato sklanjaj pušku, inače si mrtav.

Grejp se namrštio i nekoliko trenutaka grčevito razmišljao.

– Mogli bismo da ga sredimo, Belami – dobacio je. – Ipak, on je jedan, a nas je mnogo.

Vlasnik saluna je bio crven od besa.

– A mene da ubije pre toga, budalo! Dakle, bilo bi najbolje da začepiš ta blesava usta i ne mešaš se!

– I ako ne uradiš tako, Grejpe – začuo se glas sudije Oldrina koji je bio udaljen jedno dvadesetak metara – ljudi koji su pored mene ubiće te na mestu.

Grejp je opsovao sebi u bradu i pogledao svoje pajtaše. Jedan po jedan ćutke su spustili poglede što je bio jasan znak da ne žele da se mešaju.

Što se Habarda tiče, on je bio ljut kao ris. Razvoj događaja mu nije išao na ruku, a nije mu bilo drago da čuje ono što je Grejp rekao o Holideju. Doduše, i on je slušao dosta toga o Džordžijancu, ali takvim pričama nikada nije pridavao mnogo pažnje. Naime, često se dešavalo da sluša fantastične priče o nekim revolverašima koje su se po-

sle pokazale kao plod fanntazije. Ipak, nervirala ga je Holidejeva smirenost.

Za to vreme Dok se odmaknuo od Belamija i izašao na sredinu ulice.

Zlatasti sunčevi zraci sijali su mu u leđa i bacali dugu senku koja se protezala sve do mesta na kome je zastao Habard. Revolveraš je pomno posmatrao Džordžijanca i bio maksimalno koncentrisan na svaki njegov pokret.

Ulicom je ponovo zavládala duboka tišina.

Dok je odmerio svog protivnika i mirno dobacio – Ne znam da li si baš ti ubio Roveni, Habarde i za sada neću da govorim o tome. Ali, možemo popričati o onome što znam jedino ti i ja. Govoriću o Roklandu, čoveku koji ti nije naneo nikakvo zlo, a koga si hladnokrvno ubio.

– Ubiću i tebe! – prosikta revolveraš i žmirnu očima kao zver koja vreba plen.

– Nećeš. Ipak, hoću da kažem da si me iznenadio. Mogao si sinoć da pobegneš iz grada i danas ne stojiš tu gde si. Međutim, ti to nisi učinio pa ću još pomisliti da se radi o hrabrom čoveku.

Revolveraš nervozno liznu usne.

– Proklet bio, Holideje! Nisi došao ovamo da razgovaramo! – povikao je spuštajući ruku na dršku kolta.

Posmatrajući obojicu, sudija Oldrin se zgranuo kada je video da Džordžijanc stoji sasvim nepomično iako je cev Habardovog revolvera već napustila futrolu. No, već u narednom trenutku Holidejeva ruka je načinila pokret koji su svi registrovali kao munjeviti

treptaj: gotovo istovremeno kolt sa drškom od slonovače izleteo je iz opasača, trgnuvši se unazad od potiska eksplozije baruta. U sledećem deliću sekunde metak je pogodio Džajlsa Habarda pravo u grudi. Revolveraš je uspeo da pritisne obarač, ruka mu je izgubila kontrolu i nije uspeo. Kolena su mu klecnula, ali je ipak uspeo da napravi nekoliko „pijanih” koraka. Probao je nešto da kaže, no reči su mu zastale u grlu.

Onda je sa treskom pao na zemlju, licem okrenutim u prašinu.

Gotovo istovremeno, Dok se okrenuo ka Grejpu i krajičkom oka spazio kako se revolveraševa ruka odmiče od puške kao da je usijana.

– To bi bilo sve – kazao je mirno shvativši da je drugi mogući protivnik odustao od obračuna. – Odnosite ga i zakopajte – dodao je pokazujući glavom na Habarda. – Posle toga bi neko od vas trebalo da razmisli o svojim postupcima – dobacio je nešto glasnije, a onda prišao Belamiju i lagano ga odvezao.

– Jednom si napravio grešku, Belami. Nemoj biti budala pa da je opet ponoviš.

Svuda okolo još uvek je vladala tišina. Ljudi su stajali na svojim mestima, zapanjeni i iznenađeni, pitajući se da li je istina ono što su upravo videli svojim očima.

Prvi korak je napravio sudija Oldrin. Dao je prijateljima znak da se razidu, a on uzeo bratanicu pod ruku i poveo je trotoarom.

Sajlas Belami je pretrčao preko ulice i ne okrećući se popeo na trem saluna. Tek kada je njegova snažna prilika našla iza drvenih leptir – vrata, povikao je iz sveg glasa – Sredite ga! Bo, pucaj na tog prokletog tvora! Ubijte ga!

Iskusni Holidej je tako nešto i očekivao. Reagovao je odmah tako što je nanišanio na plaćenika koji je odskočio u stranu i čučnuo. U trenutku kada je Grejp podigao pušku prema njemu, Dokov metak pogodio ga je tačno među oči.

Ostali Belamijevi ljudi raspršili su se u stranu želeći da uhvate Doka u unakrsnu vatru. Ali, kao što je pogodio Grejpa, Džordžijanac je nastavio da gađa brzo i precizno i zauvek učutkao najbližu dvojicu napadača. Videvši šta se desilo, ostali su se povukli ne želeći da rizikuju.

U međuvremenu, Sajlas Belami je izvukao pušku ispod šanka, a ljudima u salunu doviknuo da zauzmu mesto pored prozora dok je on stao iza pokretnih vrata.

Za to vreme Holidej je iza stuba verande ponovo napunio pištolj i vrlo brzo ga ispraznio pucajući u prozor saluna. Jedan metak pogodio je Kolfaksa u glavu i on se skljkao bez reči. U stvari, hitac ga je samo očešao, a silan strah dovršio je ostalo.

Zatim je Dok potrčao pored kuće i skrenuo za ugao. Sa olakšanjem je odahnuo kada se našao u miru uzane sporedne ulice koja je bila u potpunoj senci.

Sudija Oldrin je sedeo u svojoj stolici za ljuljanje zaronivši glavu u šake dok mu je seda kosa bila tako razbarušena da mu je padala na čelo.

Alison je posmatrala njegovu tihu, unutrašnju borbu sa samim sobom i, puna saosećajnosti, lagano prišla i pomilovala ga po ruci. Znala je da njenog strica peče savest što ranije nije sprečio nasilje i što je dozvolio da banda ološa i propalica teroriše grad. Najzad, kako je sam smatrao, tu njegovu neodlučnost platili su jedna nejak a žena, Roven a Blaf, i jedan portir hotela, Lans Rokland.

– Ni sam ne znam da li je sve trebalo da ispadne ovako, devojk o – gundao je. – Samo... ni ovo mi se ne sviđa pošto je palo mnogo krvi. Sa druge strane, znam da drugog izlaza nije bilo. Vidiš li ti to, draga? A Holidej je tačno znao šta će Belami pokušati.

Alison je pokušala da ga smiri.

– Sada je sve gotovo, striče – kazala je. – Mister Holidej je obavio posao zbog kojeg si ga pozvao. U stvari, učinio je mnogo više. Ne sumnjam da će Sajlas Belami proklinjati dan kada je ugledao mister Holideja.

– Da, što se toga tiče, u pravu si, devojk o. Samo, siguran sam da Belami neće mirovati. Učiniće sve da se osveti, i to ne samo Holideju. Možeš li da zamisliš šta će taj pokvarenjak da priredi ovom gradu?

– Mogu, striče – odgovorila je devojk a ozbiljno.

– Pa, šta da radimo?

– Dok Holidej još nije otišao iz grada – podsetila ga je Alison. – A pošto su ove dodatne neprilike izazvane dobrim delom i njegovom greškom, trebalo bi da zahtevaš od njega da ostane i da smiri stvar.

Oldrin je iznenađeno odmeri.

– Hm... ovo sa Holidejem si u pravu. Mislim... to što kažeš... da ga zamolim da ostane. Razgovaraću sa njim.

– Ali, više nemoj da mu plaćaš – dobacila je devojk a.

– Nisam mu ni sada platio – odvratio je sudija ozbiljno.

– Znači, novac ćeš vratiti darodavcima?

– Neću, mada bih mogao. Ali, Dok Holidej me je zamolio da ga pošaljem Roveninoj devojkici. Ja mislim da je to u redu. Ovaj grad toliko duguje toj hlabroj ženi koja je životom platila to što nije htela da se pokori ucenjivačima. Životom i strašnim poniženjem. To je najmanje što možemo.

– Da... – počela je devojk a, a onda odjednom začutala. – Evo, imamo gost a, striče – dodala je ugledavši Holideja koji se približavao.

Sudija Oldrin se uspravio u svojoj stolici i posmatrao čoveka koji je prilazio sa iščekivanjem.

– Ovo što se dogodilo nije baš ono što ste želeli, sudijo – rekao je Džordžijanac muklo. – No, čovek nikada ne zna šta će se iz čega izroditi.

– Ipak, sve ovo posle...

– Znam. Žao mi je zbog tolike proli-
vene krvi, ali ipak imate nekoliko ga-
dova manje.

– Jeste, ali bojim se da će to samo
uneti zlu krv.

Holidej pogleda sudiju u oči.

– I? – zapitao je mirno.

– To i sami znate. Belami će se sve-
titi. Ja sam napravio grešku, mister...
Ispao sam prava budala.

Dok se namrštio. Smatrao je da je
postupio onako kako je trebalo da po-
stupi i nije se kajao. Belami je sada
imao manje ljudi i bio je ubeđen da će
građani sa preostalima moći da izađu
na kraj.

– Umesto da jadikujete – počeo je
ozbiljno – bilo bi bolje da potražite ne-
koliko ljudi kojima možete verovati... i
da izaberete novog šerifa. Belami će,
naravno, hteti da se osveti i da povрати
svoje pozicije, ali vi sada imate moguć-
nosti da tako nešto osujetite.

– Tu ste donekle u pravu – složio
se sudija. – Ovo je uzdrimalo građane
i znam da ima nekolicina njih koji su
spremni da se bore. Ali... potreban je
neko... neko ko bi bio vođa. Razume-
te? Neko kao što ste vi.

– Neko kao ja? Šta hoćete time da
kažete?

– Pa... hteo sam da kažem... – ote-
gnuo je sudija – da bi bilo zgodno ako
biste još neko vreme ostali u gradu...
Mogli bismo vam za tu uslugu dati pri-
stojnu nagradu. Recimo...

– Nagradu? U novcu? – upitao je Ho-
lidej sa osmehom. – Šta vam pada na
pamet, sudijo, imam ja važnijeg po-

sla... – kazao je, a onda dodao kako se
sudija ne bi uvredio. – Ja sam veoma
polaskan vašim zahtevom, ali to nije
moguće. Hvala još jednom!

Rekavši to, dotakao je obod svog
„kalifornija” šešira, naklonio se de-
vojci i lagano se udaljio pošljunčanom
stazom.

Bio je na konju samo stotinak jardi
od izlaza iz grada kada je grupa jahača
koja se dotle krila u sporednoj ulici,
izletela iz zaklona i jurnula na njega.
Ceo prizor su sudija Oldrin i njegova
sinovica mogli da vide sa terase, Ali-
son je užasnuto kriknula. No, njen
stric je hitro ustao iz stolice i povikao
– Holideje, pazite! Desno!

Njegovo upozorenje nije bilo po-
trebno, jer je Dok čuo topot kopita i
instinktivno osetio opasnost. Hitro je
potegao revolver i poteravši konja ga-
lopom za nekoliko sekundi stigao do
korala na kraju ulice. Tu je skočio iz
sedla i pustio ga tako da se za neko-
liko trenutaka ždrebac pomešao sa
ostalim životinjama.

On sam se zaklonio iza širokog
drvenog stuba. Sačekao je sve dok
četvorica najopasnijih Belamijevih
ljudi, Li Kolfaks, Marv Enders, Set
Maknejl i Oliver Ferbenk nisu stigli
na samo petnaestak jardi udaljeno-
sti. Tada je došlo do pucnjave: njego-
vi revolveri bljuvali su vatru, a ban-
diti su uzvratili.

Alison i njen stric su sa strahom i
strepnjom posmatrali obračun. Devoj-
čino lice bilo je bez kapi krvi, dok je

sudija promrmljao sebi u bradu. – Sto mu gromova, taj čovek ima nerve!

Alison nije odgovorila. Gledala je kako se Holidej baca na zemlju i kako se kotrlja, dok oko njega pršte meci cepajući ogradu od drvenih oblica, podižući gejzire prašine. U jednom trenutku prvi od napadača na konju pokušao je da preskoči ogradu korala: još dok je bio u letu malo se podigao u sedlu i uperio revolver u Holideja.

Alison nije videla šta se tada dogodilo, ali, konj je prešao još desetak jardi pre nego što je jahač poput kamena tresnuo na zemlju. Videla je samo da se pre toga rukama uhvatio za grlo.

Uzbuđen i ustreptao, sudija joj je prišao i čvrsto je uhvatio za ruku. Oboje su netremice posmatrali scenu kod korala. Holidej koji je oborio Seta Maknejla, ležao je čvrsto priljubljen uz zemlju kada je drugi jahač preskočio ogradu i preleteo preko njega. Zapljusnuo ga je oblak prašine i u jednom trenutku se našao u unakrsnoj vatri. Tanad su fijukala oko njega i otkidala komadiće iverki koji su ga bockali po licu. Međutim, reagovao je munjevito i hitro preskočio ogradu. Onda je potegao, a iz kolta sa drškom od slonovače sunula je vatra.

Dvojica jahača koji su bili sa spoljne strane korala okrenuli su konje i poleтели nazad baš kada se na njih prosula prava kiša olova.

Treći jahač, Li Kolfaks shvatio je da nema nikakve šanse: smesta je okrenuo konja i žestoko ga poterao sve dok nije stigao do druge strane korala.

Životinja je uspela da preskoči ogradu i bandit se pridružio svojim ortacima.

Alison je čula kako divlje psuje.

Ona i stric su se ćutke zgledali.

Već sledećeg trenutka ugledali su nepovređenog Doka Holideja kako mirno prilazi svome konju koji je stajao na drugom kraju ograđenog prostora i kako ga znalački smiruje.

Zatim se laganim, vešt看 pokretom vinuo u sedlo i zaputio se van grada, u vrelu treperavu izmaglicu koja je obavijala čitav predeo.

IV

Belami je dograbio bocu viskija i ljutito je zavitlao na drugi kraj prostorije. Flaša se raspala u stotine komada, a viski se prosuo preko stolova za kocku i pokvasio zidove. Zatim je ljutito odmerio svoje najamnike i besno opsovao. Od devetorice ljudi za koje je verovao da su pouzdani i uvek spremni da reaguju ostala su samo četvorica: Oliver Ferbenk koji je bio sa njim samo dva meseca, ranjeni Kolfaks, Enders, već prilično star za posao kojim se bavio i Fred Grolin, verovatno najopasniji od svih, ali i najmlađi i sa najmanje iskustva.

– Ponosni ste na sebe, ha? – prasnuo je. – Vas devetorica protiv jednog.

A on vas je sredio tako da vam se ceo grad smeje!

– Taj jedan je bio Holidej... – promrmljao je Kolfaks, ližući suve usne i priželjkujući piće.

– Nemoj da me plašiš njegovim imenom, Li! – besno se iskezio Belami.

– Jedan čovek, jedan par ruku, jedan revolver! Prosto da čovek ne poveruje... A ja sam izgubio ono što sam stvarao godinama. Mislite li da će one budale napolju sada pristati da plaćaju grupi ljudi koju je jedan čovek razvejavao kao plevu na vetru? I koliko ćete sada sakupiti novca? Reci mi ti, Li, koliko bi uspeo da doneseš kada bih te poslao u obilazak grada?

– Uradili smo što smo mogli, Sajlase – odvratio je ovaj snebivajući se. – Holidej je sredio Habarda i čekao na naš sledeći potez. Zaista je bilo gadno...

Marv Enders je promrljao nešto u znak odobravanja, a Oliver Ferbenk je lagano klimnuo glavom. Jedino Fred Grolin ničim nije pokazao da je uznemiren niti je, po svemu sudeći, ova stvar ostavila na njega bilo kakav utisak.

Belami je još neko vreme hodao tamo-amoo, lupajući pesnicom o dlan i psujući sebi u bradu. Kada je konačno zastao i naslonio se na šank, na licu mu se videlo da je doneo odluku.

– U redu – procedio je kratko. – Ono što je urađeno, urađeno je i tu se više ništa ne može izmeniti. Ali, tako mi svega, nemam nameru da ispustim iz ruku ovaj grad!

– Kako ćeš to postići? – upitao je Enders.

– Naći ću čoveka da zameni Habarda – rekao je odlučno, ubeđen da ponovo preuzima stvar u svoje ruke.

– Dok on ne stigne, bićemo mirni. Neka niko od vas ne stvara neprilike i ne opija se. I neka se ne izlazi odavde bez preke potrebe! To je naređenje!

– Ali, gazda... – pokušao je da se suprotstavi Enders. – Mora čovek da izađe ako mu nešto treba...

– Sve što vam je potrebno imate ovde u salunu. Posao će ići kao i obično, a mi ćemo se praviti kao da smo se primirili. Jasno?

Nemajući kud, banditi su klimnuli glavama.

Belami je obrisao znoj sa čela i prišao pokretnim vratima. Posmatrajući mnogobrojne rupe od kuršuma ponovo je osetio ledenu jezu, jer se setio neuobičajene hladnoće Doka Holideja. Sa kakvim mirom, kako precizno i neustrašivo se borio taj čovek!

Onda se vratio do šanka, skinuo sa police bocu viskija i pružio je Kolfaksu.

– Čini mi se da ćeš se raspasti ako ne budeš pio, Li. Samo pazi, ako te vidim pijanog zadaviću te sopstvenim rukama.

Ovaj nije odgovorio, ali je žudno zgrabio bocu i nalio sebi piće.

Belami je počeo da se osvrće oko sebe kao da nešto traži.

– Prokletstvo, gde je Izadora? Da li ju je neko video od onda kada me je onaj prokleti gad vezao?

– Otišla je sa Hepgudom – dobacio je Fred Grolin. – Išli su prema banci.

Belami je opsovao.

– Dodavola, idi po nju i dovuci je ovamo! Nemam nameru da pustim svoju ženu da tako lunja okolo.

Fred Grolin je popravio opasač i smesta izašao iz saluna. Brzim korakom je prešao na drugu stranu, preskočio nekoliko drvenih stepenika i nogom tresnuo o vrata koja su se širom otvorila.

Unutra je zatekao bankara Patrika Hepguda kako sedi za pultom i prelistava ogroman registar.

– Belamijeva žena? – upitao je preskačući bilo kakav pozdrav.

Hepgud odmahnu glavom.

– Nije ovde, Groline.

– Video sam kada je ušla u banku, mister! Nemoj da lažeš!

– Rekao sam ti da nije ovde. Bila je u banci, to je tačno. Iako sam se protivio, provela je noć u onoj sobi tamo – odvratio je mirno pokazujući na prostorije u pozadini. – Jutros je otišla. Eto, čuo si sve što je trebalo i sada se gubi!

Grolin se namrštio. Bankar je uvek bio tih i odmeren i nikada ga nije čuo da je u bilo kojoj situaciji povisio glas. Kakva je ovo iznenadna promena?

– Dodavola, mister – odbrusio je uvređeno. – Budi miran i ne govori mi šta treba da radim. Ako misliš da je ono što se danas dogodilo promenilo situaciju u gradu, varaš se. Kuda je otišla?

– Ne znam i ne tiče me se, Groline. Ako nemaš ništa protiv, nastavio bih da radim – rekao je Hepgud i vratio se svojim brojkama.

Grolin je ipak pregledao prostorije iza pulta i kada se uverio da nema nikoga, ljutito je odmerio čoveka sa naočarima

i dobacio – Kada sam već tu, reći ću ti nešto Hepgude. Belami nije dotučen i mi koji smo sa njim nastavićemo tamo gde je Habard stao. Zato bi ti bilo bolje da pripaziš na svoje ponašanje inače bi ti se moglo dogoditi da postaneš bivši bankar.

Hepgud je podigao glavu i odmerio ga sa mešavinom neverice i čuđenja. Posmatrao ga je tako nekoliko trenutaka, a onda se bez reči vratio poslu.

Ljut zbog bankarevog ponašanja, ali i zbog toga što nije pronašao gazdinu ženu, Grolin je ćutke izašao snažno zalupivši vratima. Otišao je u hotel i raspitao se za Izadoru Belami, ali niko nije mogao da mu pomogne. Kada se ponovo našao na ulici, zastao je na ivici trotoara i osmotrio okolinu. Razmišljao je o svemu što se dogodilo kada mu je na pamet pala misao od koje je i nehotice zadrhtao. Zašto on ne bi mogao obavljati Habardov posao? Pratio ga je već neko vreme i radio bi to mnogo bolje, zaključio je.

* * *

Dok Holidej je zategnuo uzde i pažljivo se okrenuo oko sebe.

Bio je u podnožju uzvisine koja je počinjala dosta daleko od Kristal Springa, pustio je Miga da se napije hladne rečne vode, a i sam se malo osvežio. Razmišljao je o gradu koji je napustio toga dana, događajima čiji je tok pokrenuo i poslu koji je završio. Trebalo je da se oseća zadovoljnim što je sa us-

pehom okončao zadatak zbog koga je došao ovamo, ali.... nije bilo baš tako.

Kao iskusan poznavalac ljudi i sličnih situacija, znao je da će se grad suočiti sa novim problemima koje sudija Oldrin možda neće moći da reši. Još više od toga grizla ga je savest da nije bio fer prema Izadori Dandridž.

Sinoć je posumnjao u njene namere i napravio veliku grešku. Odbio je da joj pomogne i optužio je, a samo nešto kasnije uverio se da je prenaglio i da je Habard radio bez njenog znanja. Bez obzira na sve što se ranije događalo trebalo je da joj izađe u susret, tim pre što je na neki način zaista bio odgovoran za njenu zlu sudbinu. Sinoć nije postupio kao džentlmen i teško da će to moći sebi da oprost.

Vrućina je postala nesnosna pa je bio primoran da potraži senku. Legao je pod široku krošnju jednog drveta i lice zaklonio obodom šešira. Pokušao je da spava, ali san mu nije dolazio na oči. Kratko je uzdahnio pitajući se kuda da krene. Odavno nije bio ni u jednom gradu duž granice, a čuo je da su se u poslednje vreme proširili. Možda bi bilo dobro da se uputi tamo, a možda na sasvim drugu stranu?

Svesno je prekinuo razmišljanje o drugoj mogućnosti i sklopio oči.

Najzad je zadremao. Nije znao koliko je spavao, a kada se probudio naranđasta kugla sunca lagano je klonula ka planinama na zapadu. Čim je ustao, Mig mu je prišao kao da želi da kaže da je dosta odmora i da je krajnje vreme za pokret. Pošto se našao u sedlu dvo-

umio se još nekoliko sekundi, a onda okrenuo konja ka Kristal Springsu.

Da, sinoć je napravio grešku koju će pokušati da popravi. Prema sudiji Oldrinu nije imao nikakve obaveze, ali prema Izadori... možda ipak jeste.

U grad je ušao kada se već spustila noć. Sve je bilo mirno i tiho, a u glavnoj ulici spazio je samo nekoliko prolaznika. Dok je jahao prema gradskoj štali nije primetio ništa neobično. Prozori većine kuća bili su osvetljeni što je značilo da među građanima vlada uobičajena atmosfera.

Kratko je uzdahnio osetivši da će mu sutrašnji dan doneti mnogo teškog posla.

* * *

Li Kolfaks je sedeo u salunu i neprestano pio, uprkos upozorenju koje mu je dao Belami. Ispraznio je već jednu i po bocu i slušao Ferbenka koji je gunđao nešto protiv građana. Naime, toga dana je samo nekolicina ljudi ušla u salun, a kada se spustilo večer situacija se nije promenila. Bilo je dosadno i pusto bez uobičajene vreve i gužve.

Toga popodneva Sajlas Belami nije silazio dole, a Fred Grolin se pojavio samo dva puta, koliko da uzme novu bocu i ponese je gore u sobu. Kolfaksa je taj samouvereni mladić zabrinjavao; nije voleo te nabusite i ćutljive revolve-
veraše koji su bili dovoljni sami sebi.

Ustavši od stola za kojim je sedeo, lenjo je prešao preko sale i spustio bocu na šank. Leđima se naslonio na

32

bar i neko vreme natmureno posmatrao Endersa i Ferbenka koji su igrali karte. Trgao se kada se na sporednim vratima pojavio Grolin i nevoljno ga odmerio.

– Da li je Sajlas još gore? – upitao je ovaj.

– Tamo je čitavo popodne.

– Izgleda da se ne interesuje mnogo za nas? – dobacio je.

– Verovatno smišlja nove planove. Da li ti je rekao koga je pozvao?

Grolin klimnu glavom, a lice mu dobi zabrinut izraz.

– Neša Džojnera – rekao je kratko.

Kolfaks se namrštio. To mu se nije uklapalo u planove.

– Dođavola, to će ga dosta koštati! – rekao je. – Neš Džojner ne prihvata nijedan posao ispod hiljadu dolara.

– Belami smatra da on toliko i vredi. Ubeđen je da će sa čovekom kao što je Džojner uspeti da povрати izgubljene pozicije u gradu. Poznaješ tog čoveka, Li?

– Da, poznajem ga. Gledao sam ga pre dve godine u Spofordu, kada je sredio Kaplanove momke. Sedeo sam sa njim celo popodne, a on nije progovorio nijednu jedinu reč. Imao sam utisak da sedim sa mrtvim čovekom.

– Brz? – radoznalo je nastavljao Grolin.

– Prokleta brz.

– Video si ga kad poteže?

– Aha! Jednostavno je izašao iz saluna, izazvao Morela Kaplana i sredio ga pre nego što je ovaj stigao da trepne – rekao je Kolfaks i zastao kao da

je još uvek zaslepljen brzinom kojom je Džojner rešavao stvari. – Onda se na ulici pojavio Angus Kaplan – nastavio je – ali nije poživio više od dve sekunde. Tu se našao i Kvin Modling, ali Džojner je i njega sredio dok si trepnuo.

Grolin se zamislio.

– On dolazi prekosutra – nastavio je Kolfaks koji je očigledno želeo da kaže sve što zna o Nešu Džojneru.

– Tip ne voli da jaše pa stiže kočijom. Nego.... ti si nešto odsutan, ha?

Grolin se isceri.

– Tako nešto... Znaš, ona Oldrinova devojka... Razmišljam o njoj čitav dan. Šta bih dao da mogu da je dobijem!.

– Bogami, slažem se tobom! – dobacio je Kolfaks. – Posmatram je već četiri meseca. Uvek je tako ponosna i uobražena. Šta bih dao da mi padne šaka!

– Hmm... i to bi se moglo izvesti.

– Zaista? A kako?

– Sve se da uraditi, zar ne? Nas dvojica nismo mačiji kašalj.

Kolfaks se isceri.

– Kladim se da Belami neće imati ništa protiv. Na salun mogu da paze Enders i Ferbenk.

– Naravno da mogu – odvratio je Grolin odlučno. – Hajdemo.

Ćutke su izašli u noć, ništa ne govoreći i nikome se ne javljajući. Fred Grolin je skrenuo pored trgovine i usporio kada su se našli blizu sudijske kuće.

– Svetla su upaljena – prošaputao je Kolfaks.

– To je dobro. Ako matori pokuša da pravi probleme, postaraj se za njega. Ja ću paziti da nam devojka ne pobegne.

Grolin je prišao kapiji, pažljivo osmotrio ulicu i šmugnuo u dvorište.

– Ti kucaj na vrata, a ja idem sa zadnje strane – šapnuo je Kolfaksu kada su se zaustavili kod verande:– I postaraj se da ukloniš starog s puta.

Bandit je klimnuo glavom, popeo se na trem i nekoliko puta snažno lupio pesnicom na vrata. Čuo je korake u kući, a zatim i sudijin glas.

– Ko je?

– Imam poruku za vas, sudijo – odvrati Kolfaks pokrivši usta šakom.

– Šalje me Holidej.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je bandit čuo kako sudija povlači rezu na vratima. Čvršće je stegao revolver i kada se stari pojavio na pragu snažno ga je gurnuo unutra i nogom zalupio vrata. Alison je kratko kriknula i ustala sa sofe, sa užasom gledajući kako Kolfaks gura njenog strica preko sobe. Naravno, nije primetila Grolina koji je ušao na zadnja vrata i hitro joj prišao.

Prestrašeno se okrenula i pokušala da se izmakne. Muklo se cereći, bandit ju je zgrabio za obe ruke i privukao k sebi. Pokušala je da se oslobodi na sve moguće načine pa joj se bluza pocepala na grudima.

I Kolfaks je užarenih očiju krenuo prema devojci, ali se trgao kaa je video da je sudija ustao sa poda i u dva

koraka stigao do pisaćeg stola, otvorio fioku i krenuo rukom unutra.

Bandit je priskočio za tren i svom snagom gurnuo poluizvučenu fioku nazad. Oldrin je bolno jauknuo i na jed-vite jade izvukao napolje bolnu ruku. Već sledećeg trenutka Kolfaks ga je lupio drškom revolvera po glavi tako da se onesvešćen skljojao na pod.

Pri padu je zakačio lampu koja je stajala na stolu i plamen je buknuo za tren oka.

– Dodavola, Li! – viknu Grolin i istog časa pusti Alison koja se još otimala.

– Vatra! – dodao je zabrinuto.

– Brzo gasi! Vode!

Kolfaks se zbunjeno osvrtao oko sebe, a onda uugledao otvorena vrata kuhinje i pojurio tamo. Za to vreme je Alison malo došla k sebi i ljutito nasrnula na Grolina, grebući ga svuda po licu. Iznerviran, bandit ju je udaruo nadlanicom po glavi tako snažno da se zateturala i pala pored zida gde je i ostala da leži.

Sada se Kolfaks vratio iz kuhinje sa vedrom vode i pljusnuo ga na vatru. Obojica su sada udarala po zapaljenoj dasci poda dok se soba punila dimom. Sledilo je još nekoliko zamaha i vatra je bila ugašena.

Grolin je tiho opsovao, odmakao korak nazad i okrenuo se prema devojci. Alison je pokušala da ga odgurne, ali ju je ipak podigao i bacio na divan.

– Napravili smo suviše buke – dobacio je Kolfaks brišući garave ruke o stolnjak.

– Pa šta onda? – obrecnuo se ovaj, svaki čas bacajući pogled prema Alison. Valjda se ne plašiš budala u ovom gradu? Pogledaj malo ovu devojkicu i seti se kako nas je uvek prezrivo posmatrala.

Kolfaks je ponovo odmerio Alison i primetio da devojkica dolazi svesti. Nekoliko trenutaka obojica su strpljivo čekali, a kada je devojkica otvorila oči, Grolin ju je dograbio za mišice.

– Dođavola, zaista ćemo se zabaviti, Li – rekao je. – Ali pazi, to je prava divlja mačka koja voli da grebe. Uostalom, kakvog ima smisla baviti se oko žene koja ti se ne opire? Imao sam isviše onih koje su odmah bile spremne na sve.

Poslednjim snagama Alison se ponovo otrgla i pokušala da se izmigolji. No, Grolin ju je besno zgrabio i tom prilikom joj pocepao bluzu. Devojkica je kriknula i rukama pokrila gole grudu i sa neskrivenom odvratnošću zurila u napadače.

Pogled na devojkicu golu put potpuno je pomeo Kolfaksa koji je počeo da viče – Hajde, pošalji je kod mene! Sada će ta uobražena...

– Polako, polako... – dobacio je Grolin cereći se. – Sada će ova dama da vidi šta znače dvojica snažnih muškaraca! Evo je tebi, ali samo na tren. Pošalji je opet meni da prvo osetim kako joj miriše koža! Neka se gospođica malo umori, ha, ha, ha!

Alison je mislila da će umreti. Soba se kretala oko nje... banditi su je gurali od jednog prema drugom, padala

je i ponovo se dizala. Za trenutak bi zatvorila oči misleći da je u pitanju ružan san, ali kada ih je ponovo otvorila videla je dvojicu ljudi koji se pohotno cerekaju, guraju je tamo – amo i pokušavaju da joj potpuno iscepaju odeću.

U jednom trenutku Fred Grolin ju je uhvatio za vrat, gurnuo je uza zid i prisilio da digne glavu. Tada je prislonio svoje usne na njene pokušavajući da je poljubi. Očajna i svesna da joj predstoji samo najgore. Alison je učinila poslednji napor i snažno ga ugrižla za usnu.

Iznenaden, Fred Grolin se povukao nazad dok mu se niz bradu slivala krv. U očima mu je zasjao plamen mržnje, a lice mu se čudno iskrivilo. Ne mogavši da savlada bes, zamahnuo je pesnicom i tresnuo devojkicu posred lica.

Alison je ošamućeno klonula. Shvatala je da nema nade i lagano kliznula niz zid predajući se sudbini.

Tada su se vrata otvorila i na njima se pojavio Dok Holidej.

Izlazeći iz štale u kojoj je ostavio Miga, primetio je vatru koja je kratkotrajno zaplamsala iz prozora na sudijinoj kući i uputio se pravo tamo. Sada je stajao na vratima i posmatrao bandite ledenim pogledom.

Kolfaks se okrenuo usta otvorenih od iznenađenja dok mu je iz ogrebotine na licu tekla krv. Uprkos iznenađenju, potegao je pištolj.

– Prokleta kopile! – promrmljao je Dok hladno i pritisnuo oroz kolta koji kao da je doleteo iz opasača.

Prvi metak razneo je Kolfaksovo grlo dok ga je drugi pogodio u grudi i odbacio ga na zid, gde je ostao nekoliko minuta kao da je zakovan. Zatim je pao na pod, tačno pred noge Alison Oldrin.

Kada ga je prvo zaprepasćenje prošlo, Fred Grolin se bacio u stranu i potegao. Holidej je mirno sačekao dok oružje nije počelo da se podiže prema njemu, a onda je iz kolta ukrašenog slonovačom bljesnula vatra. Ispalio je tri hica jedan za drugim i na banditovim grudima su se pojavile tri crvene mrlje. Iz ruku mu je ispao revolver, a njegovo snažno telo skljkalo se baš na mesto gde je malopre gorela vatra.

Tek kada je zavládala tišina Dok se osvrnuo oko sebe osmotrivši dva nepomična tela i stvari razbacane svuda unaokolo. Onda je prišao Alison i nežno je dodirnuo. Pošto se devojka nije ni pomerila, pažljivo je podigao, odneo u njenu sobu i pokrio ćebetom.

Kada se vratio čuo je neku škripu pored velikog pisaoćeg stola. Brzo je prišao i ugledao sudiju Oldrina koji je pokušavao da ustane.

Široko se osmehnulo, srećan što je starac živ.

V

Sajlas Belami je skočio sa kreveta u trenutku kada je odjeknuo prvi pucanj. Dograbbio je opasač, brzo ga pripasao i kao bez duše poleteo niz stepenice.

Dole, u sali, zatekao je Endersa i Ferbenka koji su sedeli za stolom i

tužno odmeravali gotovo praznu bocu viskija.

– Šta se dešava? – upitao je usplahireno. – I šta uopšte znači ta pucnjava?

Obojica slegoše ramenima. Gledajući ga pravo u oči, Enders promrmlja:

– Čini mi se kao da neko puca u blizini trgovine.

– Pođi onda i proverí. A gde su Grolin i Kolfaks?

Enders je pogledao u Ferbenka kao da traži pomoć, a onda oklevajući dodao:

– Nisam ih video skoro čitav sat.

– Dođavola, ako su njih dvojica umešani u pucnjavu, žive ću ih odrati. Pronađite ih i dovedite ovamo!

Enders je namestio opasač i pružio ruku da uzme čašicu u kojoj je još uvek bilo viskija. Ali, ruka mu je zastala u vazduhu jer je Belami zauriao:

– Ostavi to piće, Enderse, i radi ono što ti se kaže!

Obojica su nevoljno ali bez reči izašli na ulicu i pažljivo pogledali oko sebe. Ulica je bila pusta, osim grupe radoznalih građana koji su stajali ispred trgovine.

Enders je bez razmišljanja krenuo prema njima.

– Ko je napravio toliku galamu? – upitao je kada im se približio.

Iako mu niko nije odgovorio, shvatio je da su pogledi svih ljudi upereni u kuću sudije Oldrina.

– Gužva je u sudijinoj kući, je li tako?

Pošto ni na to pitanje nije dobio odgovor, Enders je ljutito opsovao,

probio se kroz gomilu i za trenutak zastao na uglu. Pažljivo je proverio oružje, a kada mu se pridružio Ferbenk zajedno su ušli u sudijino dvorište i lagano, jedan pored drugog pošli prema verandi.

Za to vreme Holidej je pomogao sudiji da sedne u fotelju i obrisao mu krv sa lica. Iako u polumraku, uspeo je da nađe flašu sa brendijem i nasuo jednu čašu. Međutim, sudija se u međuvremenu osvestio. Poslušno je ispio piće i odmah se osetio bolje. Baš tada su začuli korake na verandi i ispred kuće.

U dva koraka Dok je prešao sobu i vadeći revolver, zastao pred ulaznim vratima. Koraci na verandi sada su se čuli mnogo jasnije. Nije potrajalo ni desetak sekundi, a Enders je povikao:
– Li? Da li ste u kući? Fred? Šta se dešava?

Ponovo tišina.

– Izgleda da nema nikoga – konstatovao je Enders.

– Zovi još jednom – dobacio je Ferbenk.

– Nema ih, vidiš i sam! – odvratio je glas nervozno ali je opet ponovio poziv.
– Fred! Li! Javite se ako ste unutra!

– Izgleda da stvarno nisu ovde – kazao je drugi glas sa sigurnošću. – Hajde da proverimo i dvorište iza kuće pa da požurimo i obavestimo Belamija.

Obojica su bila na drugom kraju verande kada je Dok iznenada otvorio vrata. Enders se okrenuo, zatreptao zbog iznenadne svetlosti lampe i nekako neodlučno pošao rukom ka revolveru.

I Oliver Ferbenk je zbunjeno posmatrao priliku koja se iznenada pojavila u okviru vrata.

– Sada je stvarno dosta! – dobacio je Dok pretećim glasom. – Odmah bacite revolvere inače ću vas izrešetati!

Enders je zurio u vitku priliku kao u utvaru.

– Holidej... – prošaputao je.

– Da, Holidej – potvrdio je Džordžijanac glasno. – A sada baci tu gvožduriću pošto više neću da ponavljam!

Enders je pogledo u Ferbenka koji je bez pogovora poslušao Holideja. On je, pak, vratio revolver u futrolu i odvratio:

– Mi ništa nismo uradili, Holideje. Dođavola, mislili smo da su Kolfaks i Grolin možda ovde, pa smo došli da proverimo. Pošto nisu, krenuli smo...

– Jesu – prekinuo ga je Holidej hladno. – Prebili su sudiju i pokušali da siluju Alison Oldrin. To ih je koštalo glave.

Banditi se vidljivo trgoše.

– Hoćeš da kažeš da su mrtvi? – upita Enders prebledevši.

– Tačno tako, druškane – odbrusio je kratko, sa oružjem u rukama prišao banditu i pre nego što je ovaj shvatio šta se dešava, uzeo mu revolver iz futrole. Svestan da građani sa ulice posmatraju sve što se događa na verandi, hitnuo je revolver daleko u mrak.

– U Kristal Springsu ti ova stvarčica više neće biti potrebna, mister – kazao je, naglo zgrabio Endersa za grudi i ugurao ga u kuću. Naravno Oliveru

Ferbenku nije trebalo ponavljati, pa je sam krenuo za svojim prijateljem.

U kući je bilo nešto mirnije. Sudija je zapalio lampu i podigao prevrnutu stolicu tako i sve je izgledalo gotovo normalno.

Kada je ugledao kako stari Oldrin briše krv sa lica, Endersu je zastao dah.

– Ali... mi nismo... – zamucao je i pogledao svog pajtaša koji se sav tresao.

– Ja znam da vas dvojica niste učestvovali u ovome – rekao je Dok. – Ali, bili ste prijatelji sa ovom dvojicom propalica, pa je red i da ih sahranite. Hajde, nosite ih napolje iz ove kuće!

Preplašenim ljudima nije trebalo ponavljati. Odmah su prišli Kolfaksu i sa mukom podigli njegovo ogromno telo. Ipak, stenjući i znojeći se izvukli su ga napolje i ćutke se vratili po Grolina.

Za to vreme sudija Oldrin je nepomično sedeo u fotelji, kao u transu. Prenuo se tek kada su dvojica bandita lupila vratima iznoseći Grolina.

– Šta to radite, Holideje? – upitao je stari usplahireno. – Šta se dogodilo? Gde je Alison?

– Sve je u redu, sudijo, osim što je napravljeno malo štete. Imam da obavim još jedan posao, a kada se vratim sve ću vam ispričati – dodao je i krenuo za Endersom i Ferbenkom.

U dvorištu je pronašao jednu staru lopatu, bacio je revolverašima i doviknuo:

– Evo, da ih pokopate. I nema oklevanja! Hoću da jama bude duboka i sve da se završi za deset minuta!

Enders i Ferbenk su ćutke prionuli na posao, Dok je stajao pored ograde ne ispuštajući ih iz vida. Kada je sve bilo gotovo lagano im je prišao.

– Samo da znate, ovo su bili poslednji trenuci koje ste proveli u gradu! Smesta se penjite na konje i odlazite, jeste li čuli? Nemojte ni da pomišljate na povratak, jer ću vas smaći kao žečeve ako vas kojim slučajem ponovo vidim. Ali mislim da je mnogo bolje da se tako nešto ne desi!

Enders je pognuo glavu i ćutao dok su na Ferbenkovom čelu zasjale krupne graške znoja.

– Da, odlazimo i nećemo se više vraćati – procedio je muklo.

– Onda, drum! – podviknuo je Dok i pošao za njima niz ulicu. Sačekao je da odmaknu jedno petnaesetak jardi, a onda vratio revolver u futrolu.

Krajičkom oka Enders je primetio taj pokret. Već sledećeg trenutka naglo je okrenuo konja i u galopu pošao na Holideja. Džordžijanac je samo u prvom momentu bio iznenađen ovolikom drskošću. Bacio se u stranu baš kada je Enders stigao do njega tako da ga je u padu zgrabio za nogu i svom snagom povukao nadole. Banditovo telo napravilo je širok luk kroz vazduh, a onda snažno tresnulo o zemlju. Enders je tiho jeknuo, ali pošto je bio veoma snažan uspeo je da se podigne, a onda sa mukom uspravi. Kada je počeo nesigurno da se tetura, Holidej mu je mirno prišao i zadao mu strahovit udarac u stomak. Sledio je udarac pesnicom posred lica, a onda hoš jedan,

najsnažniji, od koga je izgubio svest i skljkao se na zemlju.

– Iznesi svog prijatelja iz grada i postaraj se da se više ne vrati – dobacio je Holidej Ferbenku. – I zapamti šta sam ti rekao! U gradu u kome se ja nalazim za vas dvojicu nema mesta!

Ferbenk poslušno klimnu glavom.

– Ako se on i vrati ovamo budi siguran da će biti sam, Holideje. Meni je ovo sasvim dosta. Ne želim više nikada da te sretnem, mister. Što se mene tiče, možeš biti gospodar cele države – dodao je, uzeo onesvešćenog Endera, prebacio ga preko sedla, a zatim odjahao prema izlazu iz grada.

Holidej je ostao na mestu sve dok topot kopita nije zamro u noći. Tek tada se okrenuo i polako se vratio u kuću sudije Oldrina. Požurio je kada je video da je na verandi neka gužva.

U stvari, ulazna vrata bila su širom otvorena, a u dnevnoj sobi je bilo okupljeno dosta ljudi. Sudija Oldrin je stajao među njima, još uvek trljajući mesto gde ga je bandit udario revolverom. Ugledavši Holideja, razmakao je ljude od sebe i rekao:

– Evo, došao je! Sada možete da idete svojim kućama. Želim da razgovaram sa Holidejem u četiri oka.

Ljudi su tiho zažagorili, jedan po jedan pozdravili sudiju i za tili čas napustili kuću. Tek kada su ostali sami stari Oldrin glasno uzdahnu, još uvek se mršteći zbog bolova u ruci.

– Nisam siguran šta se sve ovde dogodilo, Holideje – kazao je izgovarajući reč po reč. – Sećam se samo da su

dvojica uletela u kuću i počela da maltretiraju Alison. Kada sam pokušao da uzmem revolver iz fioke u stolu, jedan me je tako udario da sam se onesvestio – rekao je stisnuvši usne.

– A Alison? Da li se osvestila? – upitao je Holidej.

– Nije. Još leži u sobi. Jeste li je vi tamo odneli ili... – reč mu je zastala u grlu tako da nije mogao da kaže ono šta je nameravao.

– Ja sam je tamo odneo. Našao sam je na podu.*

– Šta se dogodilo, Holideje? Ona ima modrice po ramenima, vratu, licu... Ako su oni...

– Nisu – prekinuo ga je Dok tiho.

– Stigao sam na vreme. Maltretirali su je i tukli, ali nisu imali vremena da svoje namere ostvare do kraja. Ubio sam obojicu, a nju sam odneo u sobu.

Oldrin vidno odahnu, a lice mu se razvedri.

– Nikada neću biti u stanju da vam se odužim, Holideje. A kako... kako to da ste se vratili?

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Ne bih mogao da vam kažem tačan razlog. Nešto me je nateralo, zla slutnja, pretpostavljam. Sada je jasno da sam dobro postupio. Pretpostavljao sam da se Belami i njegovi ljudi neće smiriti.

Sudija odjednom planu.

– Da, potpuno ste u pravu! Taj prokletnik je kriv za sve!

– Tačno, ali još uvek nemamo dokaze koji bi bili dovoljni za sud. Uostalom, vi to znate mnogo bolje od mene. I pa-

zite, taj tip je strašno prepreden i spreman na sve. Zato ga ostavite meni.

Sudija ga je iznenađeno odmerio. Kakav je to čovek, upitao se. Toliko puta je izložio sopstveni život da bi spasao ljude koje je video prvi put u životu.

– A zašto... zašto vi hoćete da se obračunate sa Belamijem? – upitao je najzad.

Holidej se osmehnu.

– Stvar je vrlo jednostavna, sudijo. Kao svaki čovek od reda, želim da dovedem posao do kraja. Ja godinama krstarim Zapadom uvek vodeći računa o jednoj stvari: kada odem iz nekog mesta, želim da mi trag bude čist. Ne bih se osećao dobro da je drugačije.

Stari ga je ćutke odmerio, a u očima mu se moglo prepoznati divljenje.

Baš kada je Dok popio piće i ustao da krene, na vratima koja su vodila u drugu sobu pojavila se Alison. Na sebi je imala tamnu bluzu, suknju za nijansu svetliju dok joj je kosa bila uredno skupljena na zatiljku i vezana trakom.

– Videla sam vas na vratima, a onda čula pucnjavu – kazala je mirno, kao da govori o najobičnijim stvarima. Ubi li ste obojicu, mister Holideje?

– Da, mis Oldrin – odvratio je Dok kratko.

– Ja sam vam zahvalna više nego što to mogu da izrazim – dodala je ozbiljno. – Oni su pokušali da... da – odjednom joj se izraz na licu promenio jer je spokojstvo ustupilo mesto strahu.

– Video sam – rekao je Dok. – Ali, najvažnije da se sada smirite i što pre zaboravite tu neprijatnost.

– Pokušaj da ne razmišljaš o tome, Alison – dobacio je sudija želeći da je umiri. – Meni je samo žao što nisam uspeo da se dočepam kolta i lično u mekam te propalice.

– Kažem vam da je najbolje da sve zaboravite – ponovio je Dok, znajući da devojka tek sada izlazi iz stanja šoka i polako shvata šta se zaista desilo.

Tako je i bilo. Činilo se da Alison ima strahovitu potrebu da još govori o tome.

– Nisam više imala snage da se borim – kazala je sa uzdahom. – Već sam bila spremna na najgore, a onda ste naišli vi i ja sam se onesvestila. Kada sam došla k sebi bojala sam se i da pomislim...

Sada je i sudija Oldrin shvatio šta se dešava. Prišao je devojci i uhvatio je za ruku.

– Sve je gotovo, draga – šapnuo je nežno. – Zapamti, gotovo.... Dakle, nemaš više o čemu da brineš.

Ona je klimnula glavom, hitro obrišala malenu suzu u uglu oka i lagano podigla glavu. Sada je opet izgledala potpuno pribrana.

– Hvala vam, mister Holideje – kazala je tiho. – Oh, ta reč mi se sada čini tako sitnom. Ali, ne znam kako drugačije da vam saopštim to što osećam. Veliko vam hvala jer ste mi spasili život – dodala je, pokušala da se osmehne i klimnuvši glavom u znak pozdrava, ponovo se vratila u svoju sobu.

Dvojica muškaraca se pogledaše.

– Brzo će proći – kazao je Dok kratko.

– Nadam se!

– Treba je pustiti da odbojuje. Za nekoliko dana sve će biti u redu.

– Nadam se – uzdahnu stari. – Ovo je bilo strašno iskustvo za tako mladu devojkicu.

Holidej se namršti.

– Mogu samo da zamislim kako se osećala Rovenka...

Sudija klimnu glavom.

– Mnogo smo krivi pred njom. Mnogo... – dodao je jedva čujno.

Dok je klimnuo glavom, kratko se pozdravio sa sudijom i izašao u noć. Obuzimala su ga različita osećanja i prvi put posle dužeg vremena osetio je neku vrstu zbunjenosti.

Ako je išta bilo dobro u celoj ovoj situaciji, pomislio je, onda je to njegov povratak ovamo. Sprečio je nasilnike da unište život jedne mlade devojkice kao što su uništili Rovenin. Pritom je uklonio još dvojicu pa je mogao da kaže da je čišćenje u Kristal Springsu počelo.

Trebalo je samo malo sačekati i videti šta će doneti sutrašnji dan.

VI

Put do pansiona vodio je kroz jednu malu i mračnu ulicu. Dok je lagano prolazio pored kuća Holidej je začuo jedva čujan šum, a onda je do njega iz tame dopro prigušeni ženski glas.

– Vratio si se, dakle.

Ruka mu je mahinalno poletela ka dršci kolta, ali se zaustavila pre nego što je dodirnuo hladnu, glatku slo-novaču. Pri bleđoj svetlosti udaljene ulične svetiljke prepoznao je siluetu Izadore Dandridž. Stajala je naslonjena na stub trema i Doku se činilo da ga je očekivala.

– Oh, to ste vi – rekao je i prstima dotakao obod šešira. – Skrećem vam pažnju da stajanje u mraku može biti veoma opasno. Moglo bi se desiti da opalim.

– Znam to i potpuno mi je svejedno. Moj život je ionako besmislen. Ipak, drago mi je što te vidim. Hmm... na čemu smo sada? Igraš ulogu zaštitnika?

– Ne znam na šta mislite gospodo... Belami.

– Ne pravi se lud jer vrlo dobro znaš o čemu pričam. Vratio si se da zaštitiš onu šmizlu – dodala je sa prezirom. – Jadna, mala i nezaštićena! Nevinašce! Naravno, za Izadoru Dandridž to ne bi učinio – prokomentarisala je ogorčeno. – Ona je jedna najobičnija drolja koja zna da se snađe u svakoj kaljuzi!

Holidej ju je čutke posmatrao pitajući se kako da postupi. Pa zar ona nije bila svesna da je strahovito nepravedna? Koliko puta je izbegao metak ubice koga je ona poslala? Ipak joj je spasao život. Ljudi su izgleda zaboravili na zahvalnost... Zato je hteo da se okrene i prođe, ali Izadora je to osetila. Prišla je i uhvatila ga za ruku.

– I šta sada nameravaš? – zapitala je koketno.

– Idem da posetim vašeg supruga, misis Belami.

– Rekla sam ti da me zoveš po imenu jer ne volim njegovo prezime. I šta ćeš sada sa njim? Da ga ubiješ?

– Ne, nego da mu dam jedan savet.

– Može li se znati kakav?

– Radoznali ste... mis Dandridž.

– Hm... to je normalno. Njegovo ponašanje itekako utiče na moj život – dodala je. – I šta ako te ne poslušaju?

– Onda će morati da se bori – odvratio je Holidej hladno i lagano izvukao ruku iz njene.

Ona glasno uzdahnu.

– Znaš, nisi fer. Ako si već rizikovao glavu zbog one šmizlice, mogao bi nešto da učiniš i za mene. Nešto što te neće mnogo koštati.

Holidej upitno podiže obrve.

– A šta to?

– Prvo ovo da ti kažem... Ne znam šta ćeš tražiti od njega, ali ne verujem da će te poslušati. Sigurno te strašno mrzi jer si mu srušio sve planove i izvrgao ga podsmehu. Zato će hteti da ti se osveti.

– Znam!

– Onda ću ti dati jedan savet: ako hoćeš da ostaneš živ, oteraj ga iz grada kao što si to učinio sa Ferbenkom i Endersom. On je kukavica, poslušaće – dodala je tonom u kome nije bilo dvoumljenja. – Dajem ti reč da će pobeći glavom bez obzira. A to se tiče i mene...

– Shvatam. Šta vi želite?

– Htela bih da ode, a meni ostavi salun i ostalo. Ti možeš da ga nateraš na

tako nešto. Uostalom, već sam ti rekla da mi ponešto duguješ.

– Znači, imate nameru da ostanete u gradu? – upitao je.

– Zašto da ne? Jedina stvar koju ovde ne podnosim je prisustvo mog vrlog muža. Ako ga otereš iz grada sve će biti u redu. Ja ću preuzeti salun. Mogu da iznajmim ljude i počnem pošten posao.

Dok je slegnuo ramenima i pokušao da krene. No, tek što je napravio dva koraka ona ga je ponovo uhvatila za ruku.

– Ali, ja želim još nešto, Holideje.

– Da čujem – dobacio je Dok i upitno podigao obrve.

– Želim tebe.

On se trže.

– Mene? Vi ste zaista skromni – osmehnulo se.

– Pa nas dvoje smo odličan tandem. Sigurna sam da bi uspeali da se obogatimo.

– Možda ste u pravu, ali to je nemoguće, Izadora.

– Zašto? Obećavam da bih bila dobra prema tebi.

Dok u trenu oseti sažaljenje prema ovoj lepoj i nesrećnoj ženi. Pošto nije želeo da bude grub, dodao je najljubaznije što je mogao.

– Na žalost, moram da obavim još neke važne stvari i nemam vremena da se bavim takvim kombinacijama. I molim vas, ne ulazite za mnom u salun. Želim da vidim Belamija nasamo.

– Kako ti kažeš, Dok – odvrtila je Izadora mazno, zatim se hitro izdigla na prste i poljubila ga u usta.

Dodirnuvši rukom obod šešira, brzo se udaljio žureći prema salunu. U nekoliko koraka se našao na tremu, nogom gurnuo vrata i ušao unutra. Iako je na stepeništu spazio Belamija, mirnim korakom je prešao preko sale i naslonio se na šank.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina puna iščekivanja.

– Kolfaks i Grolin su mrtvi, Belami – saopštio je Džordžijanac bezbojnim glasom. – Što se tiče Endersa i Ferbenka, oni su odjahali pre pola sata.

Belami ga pogleda sa nevericom. Trenutak kasnije, već je odlučno odmahivao glavom.

– Lažeš, prokletinjo! – odbrusio je besno.

– Ostao si sam, Belami – nastavio je Dok mirno. – U ovom gradu nikome nisi potreban i niko te ne želi. Zato ćeš se spakovati i otići. Imaš pola sata vremena da se spremiš. Došao si ovamo bez stvari, pa ne treba ništa ni da носиš. Pretpostavljam da si zaradio dosta novca, a njega ne treba dugo pakovati.

Belamijevo lice bilo je izobličeno od besa. Sišao je sa poslednje stepenice i krenuo prema čoveku koji je bio uzrok svih njegovih nevolja.

– Nosi se do đavola, Holideje! Znaj da te se nimalo ne plašim! Hoćeš li da te izrešetam kao sito?

– I sam znaš da ću živeti dovoljno dugo da te ubijem, druškane – odvratio je ovaj mirno. – Ako me poslušаш, imaš šansu da preživiš. Možeš otići

daleko odavde i na nekom drugom mestu početi sve iznova.

– Misliš li da metak ne može da te zaustavi? – zaurao je Belami. – I ti si samo čovek, zar ne?

Na Dokovom licu nije se pomerio ni jedan mišić.

– Kolfaks i Grolin su pokušalai da siluju Oldrinovu devojkę, Belami – rekao je. – To tek informacije radi.

– Šta se to mene tiče?

– Ne znam. Jasno mi je samo jedno: kada građani saznaju šta se dogodilo, doći će po tebe. Oni znaju da su ova dva probsveta radila za tebe i smatraće da u njihovim postupcima ima i deo tvoje krivice.

Belami je počeo da se preznojava dok mu je telom prolazila neka čudna, ledena jeza. Pomislio je na to šta bi se sve moglo desiti i zadrhtao. Više nije bio tako siguran... Povukao se nekoliko koraka unazad dok mu je u očima još uvek plamtela divlja mržnja prema čoveku koji ga je savladao na svim poljima.

– Tvoja žena će ostati u gradu i postaviti da vodi posao – dodao je Dok istim tonom. – Prema tome, nećeš morati da brineš za njenu budućnost.

– Baš me briga za tu kuju – progundao je ljutito.

– Tvoja stvar. Ali, ja nisam odustao od onoga što sam rekao. Imaš još pola sata i biće najbolje da se po isteku tog vremena nađeš na izlazu iz grada.

Belami je divlje opsovao i ponovo krenuo u napad.

Holidejevo strpljenje bilo je na izmaku. Sada nije čekao da mu bandit priđe, već mu je pošao u susret, za tren se sagnuo kako bi izbegao udarac, a zatim vlasnika saluna raspalio posredlica. Pre nego što je ovaj stigao da padne dograbio ga je za rame, okrenuo prema sebi i snažnim udarcem odbacio na stepenice. Zatim ga je ščepao za kragu i bez reči odvuкао nagore. Brzo je pronašao Belamijevu sobu, uvukao ga unutra i izvadio veliku torbu ispod kreveta.

– Pakuj se i polazi! – naredio je bacajući mu torbu na grudi. – A što se tiče novca, predomislio sam se. Ponećeš samo stotinu dolara. Ostalo ću predati građanima koji će sami odlučiti šta da rade sa njim.

– Ali to je krađa! – zavapio je Belami.

– Šta kažeš, krađa? Ti nemaš prava da se žališ na tako nešto. Kao da si taj novac zaradio na pošten način! Ali, ja ću se postarati da sve bude u redu. Napisaćeš izjavu da sve poklanjaš i potpisati ovlašćenje u kome se kaže da ovaj lokal ubuduće vodi tvoja žena.

Belami je kipteo od nemoćnog besa.

– Dabogda završio u paklu, Holideje! – siktao je.

– Pakuj se! – ponovio je Dok mirno.

Znajući da nema izbora, Belami je spakovao odeću u torbu. Iz džepa na prsluku izvukao je maleni ključ i njime otključao gornju fioku masivnog pisaoćeg stola koji se nalazio u uglu sobe.

Naravno, Holidej je pretpostavio o čemu se radi. Taman kada je ovaj zavukao ruku u fioku, on je hitro pri-

skoćio, oteo mu skriveni revolver i iz jedne drvene kutije koja se nalazila u uglu izvadio sto dolara. Dao je Belamiju novac, a zatim ga izgurao napolje, kroz hodnik i zadnja vrata sve do stražnjeg dvorišta.

Nonšalantno se naslonivši na ogradu, čekao je da ovaj osedla konja i uzjaše.

– Ako se vratiš u ovaj grad, ja ću te ubiti, Belami – dobacio je hladno.

– Ja sam odlučan čovek i stvari volim da dovedem do kraja – odbrusio je Sajlas Belami. – Dakle, vratiću se ma šta da se dogodi, Holideje.

– To će biti jedna od poslednjih stvari koju ćeš učiniti, mister. A sada se gubi odavde! Ne želim više da te gledam!

Belami zagriže usnu znajući da mora učiniti sve što se od njega traži. Međutim, pre nego što je poterao konja video je Izadoru kako stoji na uglu ulice i zadovoljno se smeši. Ništa nije rekao već je, umesto kroz sporednu, krenuo glavnom ulicom kako bi prošao pored nje. Još pre nego što je zategao uzde i zastao, ona dobaci:

– Nikada nisi bio pravi čovek, Sajlas. Sada znaš koliko si mali i bedan i nadam se da to nećeš nikada zaboraviti. I bilo bi ti najbolje da se držiš podalje od mene. Pobrinuću se da se naš razvod obavi što pre, nemaš brige. Posle toga ću se postarati da uz sebe imam čoveka koji te, ako mi ikada priđeš, uvek može likvidirati bez problema.

Drhteći od besa, Belami se sagnuo i pokušao da je ščepa za kosu. Ona se

u poslednjem trenutku izmakla, ali je posrnula i zamalo pala.

– Ostavi je na miru, Belami! – zagrmio je Dok držeći kolt u rukama. – Nastavi svojim putem, čuješ li?

Nevoljno je poslušao, ali je s mržnjom odmerio Izadoru i procedio:

– Ja još nisam gotov, prokletnice! Samo pričekaj malo i videćeš da sam u pravu. Brzo ću se vratiti, a onda... Ili ću te ukrotiti ili sahraniti, nemoguća ženo! – dodao je i neočekivano poterao konja na nju i brzo produžio dalje.

Pošto ju je gurnuo tako snažno da je udarila glavom o kameni zid, Izadora je bolno jauknula i srušila se na trotoar.

Prešavši nekih stotinak jardi Belami je naišao na grupu građana od kojih su neki, videvši ga na konju i sa putnom torbom preko ramena, odmah shvatili šta namerava. Oni najratoborniji počeli su da viču i prete mu pesnicama tako da je morao još jače da mamuzne konja i pojuri prema izlazu ne okrećući se. Odahnuo je tek kada je prošao prve kuće, znajući da je u poslednjem času izbegao strašan gnev građana.

* * *

Kada je sudija Oldrin ušao unutra, Dok Holidej je sedeo za barom dok je Izadora stajala iza pulta. Desetak građana koji su ga pratili nisu ušli unutra već su ostali na tremu.

Sudija je pozdravio Izadoru učtivim naklonom, a onda prišao Doku.

– Mister Holideje... – počeo je oklevajući. – Upravo sam sa nekolicinom građana razgovarao o situaciji u Kristal Springsu...

– I? – ohrabrio ga je Dok.

– I – produžio je sudija – svi se slažu da vi posedujete kvalitete koje ovaj grad visoko uvažava.

– To je veoma laskavo za mene, mister.

– Ne samo to. Te izuzetne osobine vas kvalifikuju za stalnu poziciju u našem gradu.

– Stalnu poziciju? Ne znam šta hoćete da kažete, ali za mene nigde nema takvih pozicija. Ja najviše od svega volim promene i nigde se ne zadržavam.

Sudija klimnu glavon.

– Razumem, samo... Hoćete li da saslušate do kraja? Vidite, ovaj grad je svakim danom sve veći i to nas posebno raduje. Sada kada ste nas oslobodili Belamija imamo šansu da napredujemo mnogo brže. I zato...

Sudija je napravio pauzu jer je bilo očigledno da mu je neprijatno što se tu nalazi i Izadora Belami. No, ipak je uspeo da se sredi i mirno nastavi – Da ne dužim, nama je potreban šerif, mister Holideje. Ubeđeni smo da će Kristal Springsu biti obezbeđeni mir i prosperitet ako vi budete sedeli u šerifskoj kancelariji.

Dok ga iznenađeno odmeri.

– Ja šerif? Oh, šta vam pada na pamet, sudijo?

– Bojim se da ste stigli kasno – umešala se Izadora.

– Kasno? – ponovi stari mehanički.
– Ne razumem. Znači li to da ste rešili da napustite grad?

Izadora je i ovoga puta preduhitрила Doka.

– Rešio je da ostane i radi sa mnom u ovom salunu – dobacila je. – Pogledajte – dodala je pružajući mu punomoć – od danas ja ovde vodim poslove.

Oldrin je bolje namestio noćare i polako pročitao tekst.

– Znači, vi ste sada vlasnik saluna?

– Da, ja sam. A Dok Holidej će mi pomagati da ovde održim red i mir. Biće mi u neku ruku ortak.

Holidej ju je zahvalno pogledao jer ga je na svoju inicijativu izvukla iz škripca. Što se tiče sudije, on nije bio u stanju da sakrije svoje razočaranje. Ipak, smogao je snage da kaže još nešto.

– Izuzetno mi je žao, mister Holidej – procedio je tiho. – Ali, šta se tu može. Trebalo je da požurimo – dodao je, pružio ruku Holideju i njegovu čvrsto stegnuo. – Želim vam svaku sreću. Ipak, hteo bih da znate da ova ponuda ostaje otvorena. Ako se predomislite samo mi javite. Biću strahovito srećan ukoliko budem mogao da vam prikazim zvezdu.

Holideju je došlo da se nasmeje. I ranije je doživljavao takve situacije, ali sve su se završile na isti način. Zvezda mu nikada nije ležala.

– Kako vi kažete, sudijo – odvratio je tek da nešto kaže, ne želeći da se simpatični starac naljuti.

Ne krijući da je nezadovoljan svojom misijom, Oldrin je kratko klimnuo

glavom u znak pozdrava i žurnim korakom napustio salun. Videlo se da nešto žučno objašnjava ljudima koji su ga čekali, a onda su svi lagano krenuli niz ulicu.

Za to vreme Izadora je nasula Doku još jednu čašu brendija i osmehnula se.

– Ono što sam maločas rekla ozbiljno sam mislila, Dok. Ponuda važi i samo od tebe zavisi da li ćeš je prihvatiti. Ali, ne bi se pokajao.

– Vi znate da me tako nešto ne interesuje, Izadora. Iskreno, ne znam zašto bih je prihvatio.

Praveći se da ga nije čula, ona nastavi – Dobro, možemo o tome i sutra. Sada je već prilično kasno, zar ne? Otići ću na sprat da ti namestim sobu.

On odmahnu glavom.

– Ja imam sobu u pansionu.

Izadora zastade i pogleda ga.

– Ali... zašto? Toliko ti je stalo do one šmizlice da sam ti ja odvratna? Ne igray se vatrom... – dodala je tiho, ali se videlo da se teškom mukom savladava. Ipak, nekako je uspela i već posle nekoliko trenutaka nagnula se preko šanka mazno se osmehujući.

– Sviđaš mi se, Dok – kazala je nežno.

– Kada bolje razmislim, uvek si mi se i sviđao. Sada, kada sam to shvatila, ne želim da te ispustim. Znaš, umem da usrećim muškarca bolje nego bilo koja druga žena.

Holidej je pokušao da ostane miran.

– Nemojte tako da govorite – rekao je kratko.

– Zašto?

– Zato što će se Belami vratiti.

Ona se iznenađeno trže.

– Neće se vratiti, prokletnik. Tako si ga isprašio da mu neće pasti na pamet da opet dođe. Taj ti je strašna kukavica.

Dok nije odustajao od svoje tvrdnje.

– Za dan, dva, on će se vratiti – ponovio je. – Zato je bolje da pripazite šta radite. I... ubeđen sam da neće doći sam.

Izadora se namrštila. Sipala je sebi piće i popila ga naiskap.

– Neka ga nosi vrag – prokomentirala je mrzovoljno. – Ako se vrati, otarasiću ga se jednom za svagda.

I Dok je ispio svoje piće.

– Navратиću ovamo ujutru, mis... Dandridž – rekao je, dotakao rukom obod šešira i izašao.

Brzo je stigao do pansiona jedva čekajući da se popne u sobu. Još sa vrata skinuo je čizme i odmah potom se ispružio, tek tada shvatajući koliko je umoran. Uzdahnuo je i pomislio na svoj razgovor sa Izadorom.

Belami će se vratiti, zaključio je bez dvoumljenja. Sigurno će dovesti pojačanje znajući da se sada neće morati boriti sa jednim ili dva protivnika, već sa celim gradom. No, sada više nije želeo da razmišlja o tome.

Mirno je sklopio oči i već posle nekoliko trenutaka utonuo u dubok, okrepljujući san.

* * *

Alison je sedela na verandi i čekala strica da se vrati iz saluna. Čim ga je

videla kako dolazi pretpostavila je šta se dogodilo.

– Nije prihvatio, striče? – upitala je za svaki slučaj iako je sudijino smrknuto lice sve govorilo.

Stari odmahnu glavom.

– Nije. Ima druge planove.

– Znači, odlazi iz grada?

– Ne – odvratio je sudija i prošao pored nje.

Naravno, hitro se podigla i otišla za njim u dnevnu sobu.

– Šta onda namerava da radi, striče? – pitala je dalje.

– Pošto je Belami napustio grad, njegova žena je preuzela vođenje saluna. Holidej se na neki način udružio sa njom. Ne znam pod kojim uslovima, tek, pretpostavljam da će voditi glavnu reč.

Alisonini obrazi se zarumeneše.

– Ali šta će on raditi tamo? Osim toga, ona je... ona...

– Znam – prekinuo je Oldrin obzirno. – Pretpostavljam da to zna i Holidej. U svakom slučaju, nije naše da donosimo sud o bilo kome. Svako ima pravo da vodi vlastiti život. Stvari su još uvek nesređene, ali pošto Holidej ostaje u gradu to mi daje nade za budućnost. Ako se ne predomisli, moraćemo da pronađemo neko drugo rešenje.

Dok je govorio, sudija Oldrin je posmatrao svoju bratanicu i u jednom trenutku primetio da ga ona više ne sluša. Očajanje na njenom licu pomoglo mu je da poveže stvari. Jer, Alison nije bila devojka koja je donosila ishittrene odluke. Ali, izgleda da su ovoga

puta njena osećanja prema Holideju bila tako intenzivna, da jednostavno nije mogla da ih sakrije.

Nije želeo da devojka pati, pa ju je pomilovao po kosi i rekao – On je prava skitnica, Alison. Nikada neće pripadati nijednom mestu, kući ili ženi. Na svojim beskrajnim putovanjima ući će u neki grad, uzeti ono što mu je tog trenutka potrebno i nastaviti dalje.

Alison zagriže usnu.

– Mene uopšte ne interesuje kakvoj vrsti ljudi on pripada, striče. Zahvalna sam mu što me spasao i jedino što bih volela je da nekako mogu da mu se odužim. Ali ako je... kao što ti kažeš... ako je našao mesto, onda više ne treba da razmišljam o njemu. Uostalom, vreme je za spavanje,

– U pravu si. Laku noć, dete moje – rekao je sudija posmatrajući je sa nežnošću.

Kada je devojka otišla, on počeo nervozno da lupka po naslonu fotelje.

Bilo je jasno da više ne može da prenebregava činjenicu da je Alison odrasla devojka. Sve je to bilo u redu i kako treba, ali pomisao da će se uskoro otisnuti iz njegovog doma i početi sopstveni život, duboko ga je ožalostila.

Glava mu je odjednom klonula na grudi i po prvi put je shvatio koliko je star i umoran.

Sajlas Belami je jahao čitave noći. Kada se ujutro sunce pomolilo na isto-

ku, našao se na ivici pustinje, dosta daleko od Kristal Springsa. Odatle pa nadalje, svuda je bila samo pustinja.

Zastao je i obazreo se oko sebe. Želeo je da napravi logor tu, na samoj ivici pustinje i sačeka kočiju. U njoj bi trebalo da bude i Neš Džojner sa kojima će se tada upoznati. Objasniće mu da ga novac koji je obećao čeka u Kristal Springsu i da će mu ga isplatiti onog trenutka kada ubije Doka Holideja.

Sjahao je i protegao umorno i bolno telo ukrućeno od dugog noćnog jahanja. Odveo je konja u šarenu senku velikog drveta, a on sam se sručio na zemlju. Tek tada je shvatio koliko je umoran.

Upravo je skinuo čizme i počeo da trlja otečena stopala kada je iz klanca koji mu se nalazio iza leđa dopro neobičan zvuk. Skočio je kao oparen i rukom krenuo ka opasaču i tek tada shvatio da nema revolver. Čelo mu se orosilo ledenim graškama znoja...

Onda je iz senke izronio Marv Enders sa licem u oteklinama i ožiljcima i krvavom košuljom. Za trenutak je zastao i zagleda se u Belamija kao da se pita da li je ono što vidi san ili java. Odmah zatim iza njega se pojavio Oliver Ferbenk koji se neprestano osvrtao.

Ugledavši ih, Belami ljutito prasnu – Prokleti bili obojica! Odakle ste se stvorili? Ostavili ste me kada je bilo najteže.

– Izgleda da ni ti nisi bio najhrabriji – prekinuo ga je Enders. – Sve mi se čini da i sam brišeš. Ili si došao malo da se sunčaš?

Belami je zaustio da ga „počasti” psovka, ali se u poslednjem trenutku ugrizao za usnu. Naime, Endersovo ljutito lice nije obećavalo ništa dobro.

– Ne, nisam došao ovamo da se sunčam – rekao je. – Holidej me je napao i najurio iz grada. A šta je sa vama dvojicom?

– Kao što vidiš – odvratio je Enders natmureno.

– Dodavola, da smo bili složni, siguran sam da bismo mogli da ga sredimo. Još uvek nas je bila trojica, a to je...

– Trojica, trojica!! To je za celih sedam manje od deseterice koliko nas je bilo u početku, Belami! – prekunuo ga je Oliver Ferbenk nervozno. – Ni onda nismo ništa mogli da mu uradimo – dodao je, seo na jedan kamen pored Endersa i umorno uzdahnio.

Belami stegnu pesnice u šake.

– I šta sada? Neću dobiti nikakavo objašnjenje? Poslao sam vas po Kolfaksa i Grolina, a niste se vratili ni vas dvojica! Umesto toga iznenadio me je Holidej. Da sam na neki način bio upozoren verovatno bih...

– Hajde, šta bi uradio? – ubacio se Ferbenk nestrpljivo. – Ne mogu da verujem da tako pričaš... – promrmljao je i besno slomio grančicu koju je držao u ruci.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda se Belami, praveći se da nije čuo Ferbenka, obratio svojim dojušerašnjim revolverašima.

– Hajde, recite već jednom šta se dogodilo i kako ste nestali.

Ferbenk se nakašlja i počeo.

– Kada smo nas dvojica stigli Holidej je već bio kod Oldrina. Pre toga je ubio Kolfaksa i Grolina koji su povredili starog i pokušali da siluju njegovu bratonicu. Odjednom se stvorio pred nama, naterao nas da sahranimo Freda i Lija, a onda da uzjašemo i krenemo. U poslednjem trenutku Marv se zaletio na njega i... vidi kako sada izgleda. Proklet bio, ne želim da ga vidim ni danas, ni sutra, niti bilo kada!

Belamijevo lice bilo je crveno od besa, a oči su mu se se suzile u dva uzana proreza. Enders je takođe podigao glavu i namršteno odmerio Ferbenka. U tom trenutku Belamiju je bilo jasno da Enders veruje kako u svemu što se dogodilo ima i Ferbenkove krivice.

– Šta ti imaš da kažeš na sve ovo, Marv? – upitao je Endersa.

Ovaj je lagano protrljao bradu dok mu se lice iskrivilo od bola.

– Nemam šta da dodam – odvratio je. – Samo, Ferbenk je zaboravio da napomene jednu sitnicu. Kada sam napao Holideja, on me je ostavio da se sam snalazim kako znam i umem.

Ferbenk je lagano ustao i uspravio se. Obrisao je dlanove o nogavice pantalona, a onda ćutke odmerio obojicu. Na Belamijevom licu video je otvoren prezir, a na Endersovom jasnu, neobuzdanu mržnju.

– Čovek koji se kači sa Holidejem dobija ono što traži, Marv. Dodavola, nisi imao nikakve šanse... a ne bi ih imali ni da smo krenuli zajedno. Kako ne razumeš da on nikada ne gubi, čoveče!

– Ja sam ipak krenuo na njega, pobo-
gu! – gotovo je ciknuo Enders. – A ti si
mirno stajao i nisi preduzeo ništa.

– Ništa nisam mogao da uradim,
Marv. On je imao revolver u ruci i či-
sta je glupost što si krenuo tek tako.
Dodavola, taj čovek kao da ima oči na
leđima. Pa, video si i sam!

Enders liznu usne i lagano se odma-
knu od kamena na koji je bio naslo-
njen. Tek sada Belami je mogao bolje
da ga osmotri; malo teže se oslanjao
na desnu nogu, a jedno uvo strašno mu
je nateklo. Marv Enders je, očigledno,
dobio dobre batine od Holideja i veoma
nemirno proveo proteklu noć.

– Pa... mene Holidej neće oterati
odavde – isprasio se važno Belami. –
Žestoko sam se mučio da stvorim sve
što imam. Vraćam se u Kristal Springs
čim se Neš Džojner pojavi. A kada on
stigne Dok Holidej će biti mrtav – re-
kao je odlučno, pljunuo u pesak i sti-
snuo šake u pesnice. – Posle toga ću
polomiti kosti onoj prokletnici od moje
žene. Kada je prebijem, isteraću je iz
grada. A onda... – zastao je dok su mu
oči zasvetlele čudnim sjajem. – Posle
toga će one budale u gradu videti kako
Belami ume da se sveti...

Enders je tmurno odmerio dojučeraš-
njeg gazdu.

– Znači tako? Ti baš imaš nameru da
se vratiš, Sajlase? – upitao je.

– Naravno da mislim da se vratim.
Uostalom, Neš Džojner je najbrži re-
volveraš koji se ikada pojavio u ovoj
oblasti. Opasan je i uobražen, a jedina
želja mu je da bude najbrži, gde god se

pojavio. Ja ću mu platiti da ubije Holi-
deja i suguran sam da me neće izneve-
riti kao što su to učinili Džajls Habard
i ostale kukavice!

Pre nego što se okrenuo prema Fer-
benku, Enders je nekoliko puta kli-
mnuo glavom, što je trebalo da znači
da se slaže sa Belamijem.

– A šta ti kažeš na sve ovo, Ferbenk?
Da li si još uvek sa nama?

Ferbenk je energično odmahnuo
glavom.

– Ne. Neka sam proklet ako se ikada
vratim u Kristal Springs! Holideja sam
se nagledao, a tog Džojnera uopšte ne
poznajem.

Enders je ponovo protrljao bradu.

– Znači, prepao si se? – upitao je po-
drugljivo.

– Da, jesam. Toliko sam se prepao
da još ne mogu da se smirim. Ako pod
nečijom nogom slučajno pukne suva
grančica, odmah mislim da je Holidej.
I stvarno mi je dosta toga. Odlazim
odavde i mislim da bi za tebe bilo bolje
da pođeš sa mnom, Marv.

– Zaveži, prokletinjo! – zaur-lao je
Belami kao pomahnitao. – Niko više
nikada neće pobeći od mene! Osta-
ćeš ovde i jahaćeš sa mnom u Kristal
Springs da vidiš kako će Neš Džojner
da sredi Holideja!

Oliver Ferbenk je obrisao znoj sa
čela i nekoliko puta žustro odmahnuo
glavom.

– Ne, Belami – odbrusio je odluč-
no. – Ti i ja smo završili prijateljstvo.
Imao si desetoricu ljudi, a Holidej je
bio sam. Ipak je uspeo da nas razbuca.

Kako ne možeš da utuviš da je taj dasa suviše opasan i da se sa njim ne treba kačiti?! Treba bežati od ljudi njegove sorte, druškane. Hm... verovatno ti je rekao da se ne vraćaš, zar ne? Mislim da ti je bolje da mu ne izlaziš na oči. Video si kako su ostali završili.

Belami je ljutito otpuhnuo i počeo da šeta tamo-amo, mašući rukama i terajući muve.

– Ili sa nama ili protiv nas – rekao je Enders. – Ako nećeš da nam se pridružiš, onda idi odavde! Međutim, otići ćeš peške pošto ti uzimam konja.

Oliver Ferbenk proguta knedlu. Shvatio je da je uleteo u klopku. I bio je u pravu pošto je Belami već uspeo da mu zađe sa leđa. Kada se okrenuo na drugu stranu tamo je stajao Enders i smejučio se.

To ga je veoma razljutilo.

– Ja te nisam izdao u Kristal Springsu, već si ti zagrizao suviše veliku zalogaj, Marv. Holidej te je pustio tako da ćeš se oporaviti i ponovo biti onaj stari. Mislim da bi za nas dvojicu bilo najbolje da odemo negde na granicu.

– Šta ćemo tamo? – upitao je ovaj.

– Snaći ćemo se nekako. Možemo presresti koju diližansu, napasti banku ili ukrasti neko veće krdo. Ovde nemamo šanse da dobijemo bilo šta. Osim, možda, vrelog olova.

Za to vreme Belami se sagnuo i zgrabio sa zemlje poveći kamen. Shvativši šta se sprema, Enders je još jednom pokušao da razreši stvar.

– Odlazi odavde, Oliveru. Ne prilazi konju inače ćeš stradati!

– Otići ću odavde, Marv, ali samo na leđima svoga konja. Ti i Belami se snadite kako znate. Uostalom, jedan može da se vrati diližansom.

Enders je odmahnuo glavom i opsovao sebi u bradu, trudeći se da zadrži Ferbenkovu pažnju na sebi. Sledećeg trenutka Belami je munjevito priskočio i nekoliko puta udario Ferbenka kamenom u glavu. Sve je bilo gotovo za tili čas...

Pošto se čovek na zemlji više nije pomerao, Belami se lagano uspravio. Obrisao je krvavu ruku o Ferbenkovo odelo i sočno opsovao.

– Prokleta kukavica! Oduvek sam znao da je takav, samo je majstorski uspevao da nas obmane. Nadam se da ti nije krivo zbog ovoga, Marv?

Ovaj odmahnu glavom.

– Naravno da nije. Već sam rekao da me je dole u gradu izdao. Osim toga, potreban mi je konj.

– Onda mi pomози da ga sahranim. Kada Džojner bude došao, želim da ga uverim da je sve manje – više normalno. Dodavola, Marv, kada se vratimo u grad i ponovo počnemo da radimo, za sve ovo ću ti dobro platiti. Bićemo samo ti i ja pa zato...

– I Neš Džojner – podsetio ga je Enders.

– Samo izvesno vreme. Ali, sada ću ti reći nešto što treba da ostane među nama. Džojner mi je potreban samo da ukloni Holideja i to je sve. Kada obavi zadatak, isplatiću mu ono što sam obećao i on će otići. Kasnije ćemo naći nekoliko slobodnih ljudi

koji će raditi posao. Ko zna, možda ćeš jednoga dana na grudi prikačiti šerifsku značku.

Enders se sagnuo i uhvatio Ferbenka za noge. Odvukao ga je u obližnji maleni i mračni kanjon gde ga je ubacio u jedno udubljenje u steni i preko njega nabacao krupno kamenje. Sve je trajalo veoma kratko, samo nekoliko minuta.

– Urađeno? – upita ovaj.

– Naravno – odvratio je Enders. – Morao sam da ga zatrpam kamenjem tako da će lešinari ostati bez obroka. Nego, da li si poneo nešto hrane?

Belami ljutito opsova.

– Đavola jesam! Onaj prokleti kockar stalno mi je bio za petama. Nisam stigao ni da se okrenem.

– Onda će ovo biti teško čekanje. Kada stiže kočija?

– Sutra u zoru. U Kristal Springs dolazi oko podne ili malo kasnije. Izdržaćemo mi to, Marv. Važno je da imamo dovoljno vode.

Enders je klimnuo glavom i potražio senku. Seo je na zemlju prekrivenu sitnim grančicama, naslonio se na veliki kamen i natukao šešir na oči.

Nije prošlo ni par minuta, a Marv Enders je, na Belamijevo iznenađenje, mirno hrkao.

* * *

Izadora Belami je iznajmila dvojicu ljudi da očiste salun, dok je ona u zadnjoj prostoriji pravila inventar pića. Bila je oduševljena kada je vi-

dela da se njen muž snabdeo velikim količinama viskija i ostalog pica, što je značilo da će imati dovoljno robe tokom celog leta.

Ranije toga jutra našla je pod muževljevim krevetom revolver i nekoliko zgužvanih novčanica, a na stolu veliku drvenu kutiju u kojoj je Belami držao novac. Razočarana je konstatovala da je kutija prazna pretpostavljajući da je Belami poneo novac sa sobom. To je nije naročito pogodilo jer je svašta toga doživela u životu i naučila da se prilagođava. Sada je imala svoj posao i budućnost joj je izgledala ružičasta. Srećnija nego što je ikada bila u poslednjih desetak godina, zaključala je vrata sobe i sišla u salun.

Bila je prijatno iznenađena videvši da je sala počišćena i provetrena, bar sređen, a nameštaj na svom mestu. Šejmus Ormond je stajao iza šanka i čekao prve mušterije.

– Da li je mister Holidej već dolazio, Šejmuse? – upitala je prilazeći.

– Ne, nisam ga video, gospođo Belami.

– Kada bude došao recite mu da ga čekam gore u sobi – rekla je, još jednom se zadovoljno osvrnula oko sebe i vratila se u sobu. U trenutku kada je prišla prozoru želeći da ga otvori ugledala je Doka kako prelazi ulicu, nešto niže od saluna. U prvi mah je htela da ga vikne, ali pre nego što je to uradila videla je kako Džordžijanac prilazi sudiji Oldrinu koji je bio u društvu svoje bratanice.

Ugledavši taj prizor, nesvesno se ugrizla za usnu osećajući iznenadni

bol u grudima koji joj je za tren zaustavio dah. Sve do Holidejevog dolaska u Kristal Springs nije ni pokušavala da se na bilo koji način približi Alison Oldrin, a još manje da sa njom uspostavi prijateljske odnose. Verovatno zato što je smatrala privlačnom ženom koja bi joj mogla postati neprijatna suparnica. Sada se u njoj pojavila sumnja, odnosno strah da su joj pozicije ugrožene.

Zato je sada pažljivo posmatrala scenu. Videvši da je Holidej skinuo šešir i ljubazno se naklonio devojci, osetila je strašno nespokojstvo. U trenutku se odmakla od prozora ljutito gundajući. Taj susret joj se uopšte nije dopao. Još manje joj se dopalo previše ljubazno Holidejevo ponašanje koje joj je ličilo na udvaranje. Zato je donela odluku koja ju je odmah malo umirila.

Otvoreno će saopštiti Holideju da je ljubomorna i videće njegovu reakciju.

Ipak, radoznalost je pobedila i ponovo je prišla prozoru. Videla je kako se devojka ljubazno smeši, a onda je spazila kako Dok predaje sudiji Oldrinu prilično veliki zavežljaj i iznenađeno ustuknula videvši hrpu novčanica koja je ugledala svetlo dana. Zatim je tu, pred njenim očima, sudija počeo da broji novac. I onda joj je puklo pred očima...

Bio je to Belamijev novac koji je po svim pravilima, pripadao njoj. Besno je izletela iz sobe i sjurila se niz stepenice.

– Mister Holidej je na ulici, Šejmuse – dobacila je mladiću za šankom.

– Izadi i kaži mu da smesta želim da ga vidim.

Ovaj je klimnuo glavom, dodao nešto mušteriji i požurio napolje. U hodu je skinuo kecelju koju je ostavio na stolici pored vrata i izašao na ulicu. No, kada je shvatio da se Holidej upravo oprostio od Alison i sudije i krenuo prema salunu, sačekao ga je ispred trema. Pošto mu se Džordžijanac približio preneo mu je poruku, ali Dok nijednim pokretom ili gestom nije pokazao da ju je čuo. Šta više, prošao je pored saluna i produžio ka štali želeći da proveriti da li je Mig nahranjen, napojen i pravilno istimaren. Tek kada je konstatovao da je sve u redu, lagano se vratio do saluna.

– Hvala bogu, konačno si došao! – dobacila je Izadora čim ga je ugledala.

– Sve mi se čini da imaš i druge, mnogo važnije obaveze!

– Da, morao sam da se pobrinem za svog konja.

– I za Oldrinovu devojku?

Dok je nemarno slegnuo ramenima.

– Možda...

– Možda? Pa malo pre sam vas videla na ulici!

Iznenađeno je podigao obrve dok mu je u očima zaiskrio osmeh.

Međutim, ljuta i povređena Izadora nije obraćala pažnju ni na šta. Imala je neodoljivu potrebu da pred njim izlije sav svoj bes.

– Videla sam kako te posmatra! – siktala je. – Ta glupača ne zna čak ni da sakrije osećanja! Na licu joj se vidi da je zaljubljena u tebe! Ali, to me nije

briga. Ljuti me, u stvari, što joj poklanjaš više pažnje. Da nije možda bolja od mene, pametnija ili veštija?

Dok se trudio da suzdrži ljutnju koja ga je sve više obuzimala.

– Ne bih govorio o gospođici Oldrin – odvratio je nemarno, ali sa određenom tvrdoćom u glasu.

Izadora je shvatila da je ljut i u trenu promenila ton.

– Znaš, Dok, kada ja nekoga volim – kazala je uporno ga oslovljavajući sa „ti” – spremna sam sve da učinim za njega. Samo, ne želim da to zna čitav grad i da mi se smeju u lice.

– Aha... – promrmljao je on i odmakao se par koraka. – I šta još?

– Još? Pa, ne želim više da te vidim u društvu Alison Oldrin! – dobacila je ne mogavši da sakrije ogorčenje i zaboravljajući da nije u situaciji da muškarcu kao što je Holidej postavlja bilo kakve zahteve.

S druge strane, on je razmišljao kako da postupi. Naravno, bio je ravnodušan prema Izadori, ali nije želeo da je gleda u ponižavajućoj ulozi ljubomorne žene.

– Dodavola! – promrmljao je. – Kakvo je to ponašanje, gospođo Belami? Koliko se sećam, ja...

– Ne zovi me tako! – prekinula ga je ljutito. – Zar ti nisam rekla da mi se ne obraćaš tim prezimenom? Oh, bože...

Pošto je nekoliko trenutaka sačekao da joj se gnev stiša. Holidej mirno dobaci:

– Vi zaboravljate da ja nisam čovek sa kojim se može tako razgovarati! Ukoliko neko pretera i...

– Ali, ti si obavezan prema meni – prekinula ga je mnogo blaže. – Spasao si mi život, omogućio mi da preuzmem ovaj lokal i pokušam sama...

– Da, ali nisam rekao da ću raditi za vas i to nemojte više pominjati.

Njeno lepo lice osu se crvenilom.

– E, neće biti tako, Dok! – povikala je besno. – Neću te pustiti da odeš, razumeš li? Imam novac, dobar i unosan posao, a samim tim i osiguranu budućnost koju želim da podelim sa tobom i ni sa jednim drugim! Hoću da to shvatiš!

Nekoliko trenutaka Dok je razmišljao o onome što je čuo, iznenađen Izadorinom iskrenošću i otvorenosću. S vremena na vreme, i to od kada je ovde, pomislio bi na nju ali to je bilo sve. Iako još uvek lepa i zanosna, Izadora je bila osoba dosta teške naravi. Sada je shvatio da sa njom ne bi smeo da se upusti čak ni u jednogvečernju avanturu, a kamoli da budu zajedno nešto duže.

– Hajde, smirite se, Izadora – pokušao je lepim. – Trebalo bi malo bolje da razmislite i tek onda...

– Nemam ja šta da razmišljam – počela je plačljivo. – Ti moraš biti moj!

Takav tok razgovora nije se svideo Holideju. Naime, nije mogao da dokuči koliko je Izadora iskrena, a koliko je sve lukava ženska igra. Zato i nije odmah reagovao, mada mu je u očima

zaiskrila ljutnja. Pogledao je i rekao sasvim mirno:

– Ovo je bila velika glupost, gospođo Belami. Nemojte da vam to pređe u naviku, molim vas – dodao je i pomogao joj da sedne na stolicu. Potom je otišao do šanka da uzme piće i neko vreme razmišljao o problemu koji ga je mučio.

Odgovaralo mu je što se Izadora umirila i trenutno nije pravila probleme. Još neko vreme je pijuckao brendi, a onda ostavio praznu čašu na pult i žurno napustio salun. Izašavši na ulicu, uputio se pravo prema kući sudije Oldrina.

Stari mu je otvorio vrata i ljubazno ga pozdrvio. Odmah iza njega stajala je Alison čiji je osmeh bio nežan i pomalo tajanstven.

– Nisam vam rekao nešto što mislim da će se dogoditi – rekao je odmah posle pozdrava. – Uostalom, treba da budete spremni.

Boja Holidejevog glasa govorila je iskusnom Oldrinu da u pitanju nije ništa prijatno. Pošto je uvek bio otvoren i jasan, bez okolišenja je upitao – Na šta tačno mislite, Holideje?

– Belami će se vratiti. I siguran sam da će dovesti nekog revolveraša.

Alison je zaustavila dah.

– Da li ste sigurni u to, mister Holideje? – upitala je.

– Apsolutno siguran, gospođice.

Oldrin protrlja bradu rukom.

– Znači, biće još ubijanja i nasilja? To ste mislili, ako se ne varam?

– U to nema sumnje, sudijo. I to je jedan razlog više što se do sada nisam pokupio i otišao. Više volim da se stvar reši ovde nego da neko krene mojim tragom.

Sudija se iznenada osmehnu.

– Zar ne bi bilo dobro da vas imenujemo za šerifa? Ipak je drugačije kada čovek nosi zvezdu na grudima.

– Mislim da to sada nije potrebno, jer zvezda ne štiti od kuršuma. Ipak, ako se situacija iskomplikuje doći ću da uzmem tu „značku” koju mi nudite. Mada, to je rešenje koje mi najmanje odgovara.

– Može i tako – složi se sudija zadovoljno.

Alison ga je posmatrala sa mešavinom nežnosti i divljenja pitajući se da li ovaj šarmantni mladi čovek uopšte zna šta znači reč „strah”. Zaista, do sada nije upoznala nikoga sličnog.

– A šta je sa poslom u salunu, mister Holideje? – upitala je ne mogavši da savlada radoznalost.

– Mislim da gospođa Belami može i sama da se snađe – odvratio je on ne trepnuvši. Ali, primetio je izraz zadovoljstva u devojčinim očima i nehotice se setio Izadorinih reči.

Šta je u svemu tome bila istina nije znao, niti imao vremena da istražuje. Zato se lagano naklonio Alison koja je odmah pocrvenela i učtivo se pozdravio sa sudijom.

– Još ćemo se čuti, mister Oldrine – dobacio je. – Mis Oldrin, bilo mi je zadovoljstvo – dodao je, a onda požurio

do banke i pozvao Patrika Hepguda sa kojim je pošao u večernji obilazak.

Smislio je plan i sada je morao samo da čeka.

Slutio je da to čekanje neće biti dugog veka i da će se, javno ili tajno, Belami uskoro pojaviti u gradu.

VIII

Marv Enders je nestrpljivo koračao po prašnjavoj čistini psujući paklenu vrućinu koja ga je ispijala. Proklinjao je muve koje su mu zujale oko glave, glad koja mu je grčila stomak i na kraju, svog dojučerašnjeg gazdu što se uopšte pojavio ovde.

Belami je strpljivo ćutao i posmatrao Endersa kako korača tamo – amo kao zver u kavezu. Video je da je besan i molio boga da kočija stigne što pre.

– Zašto ne sedneš malo i ne pričuvaš snagu, Marv? – dobacio je najzad.

Enders je zastao i ljutiti ga pogledao.

– Ako ti je prijatno da sediš i kuvaš se u vlastitom znoju onda tako i radi, Belami. Za mene ne brini.

Belami se vidljivo trže primetivši u Endersovim rečima čudan prizvuk. Znao je da mu ne treba još jedan mogući protivnik pa je sasvim mirno odvratio – Neš Džojner će sve srediti, Marv. Mi samo treba da čekamo. Ako kočija do sada nije došla, stići će sutra ujutru. Onda smo za nekoliko sati u Kristal Springsu. Tada će Džojner srediti Holideja i...

– Prestani već jedanput! – planuo je Enders. – Holidej! Holidej! Holidej!

Izgleda da ne treba da dišemo, jedemo, već samo mislimo na njega! A on? Šeta se gradom i možda je u ovom trenutku sa tvojom ženom, Belami. Ha, možda uživa u njenim čarima kao što smo mi nekada činili.

– Šta si rekao, Marv? – upita Belami presekavši ga pogledom. – Vi ste bili sa njom?

Ovaj se zadovoljno isceri.

– Naravno, zar ti to nisi znao? Nije birala i...

– Lažeš, proklet bio! – planuo je Belami. – Lažeš kao pas!

– Ne lažem, ali hajde da to sada ostavimo za kasnije. Ako se vratiš u grad i vidiš da je na red došao Holidej, poverovaćeš mi, zar ne?

– Proklet bio, Enderse, prekini već jednom! Holidej! Ne, to ne može biti istina!

– Zašto da ne? Hm, pa zašto sediš ovde i kupash se u znoju, uplašen do srži i čekaš pomoć? Pa zato što si svestan da nikada ne bi mogao da se vratiš u grad i naplatiš Holideju sve ono što ti je uradio.

Belami se zateturao unazad kao da ga je pogodio snažan udarac. Naslonio se na stenu vreću od sunca i po ko zna koji put opsovao. Dugo vremena je stajao tako, sasvim nepomičan, prava slika i prilika potučenog i razočaranog čoveka. Tačno je da nije baš verovao Izadori, ali... ovo saznanje ga je preseklalo kao oštra sablja.

– Reci da si se samo zavitlavao, Marv – zavapio je najzad. – Kaži da sve to nije istina. Ova vrućina i čekanje su te

izbezumili pa si rekao i ono što sam znaš da nije tačno....

Enders je shvatio u kakvom je stanju Belami i u jednom trenutku osetio neku vrstu sažaljenja. Međutim, odmah se prisetio kako je Belami ubio Ferbenka i zaključio ono što je znao i pre: da je pred njim surov i nemilosrdan čovek.

– Ne, nisam te lagao, Belami – odvratio je mirno. – Tvoja žena je obična drolja i mogu da se kladim da je ovog trenutka sa Holidejem.

Belami je krenuo napred teturajući se, ali se odjednom uspravio i kao razbesneli bik poleteo na Endersa. Shvativši da je preterao, ovaj se bacio u stranu pokušavajući da izbegne napad. No, Belami je bio jak čovek, a bes i nanesena uvreda dali su mu još veću snagu: naleteo je na Endersa svom silinom i počeo besomučno da ga udara po licu, sve dok mu se pesnice nisu okrvavile.

Marv Enders oseti kako ga hvata nesvestica. Setio se kako je prošao Ferbenk i odjednom ga oblio hladan znoj. Nekako je uspeo da iskobelja jednu ruku ispod Belamija i da je pruži u stranu. Tražio je malo oko sebe i najzad napipao komad drveta, neku odlomljenu granu koja je ležala nedaleko od njega. Čvrsto ju je stisnuo i poslednjim atomima snage udario Belamija po licu.

Ovaj je glasno zaurlao i zaneo se u stranu. Enders je to iskoristio i još nekoliko puta ga udario po glavi sve dok se nije onesvestio. Da bi bio siguran,

lupio ga je još dva puta pesnicom po licu i tek onda odahnuo.

I sam je veoma teško ustao: lice mu je bridelo, disao je veoma naporno, a rebra su ga strahovito bolela.

Prišao je konju, pretražio bisage i sa uživanjem ispraznio flašu viskija u kojoj je ostalo nekoliko kapi. Odmah se osetio kao preporođen. Hitnuo je bocu daleko od sebe i nasmejao se kao da je konačno rešio sve probleme.

Još jednom je pogledao u Belamija koji je ležao potpuno nepomičan kao da je mrtav. Zadovoljno je zviznuo i udario pesnicom u dlan. Bilo mu je jasno da je pobedio i da u ovakvom stanju Belami nije ništa do jedna obična olupina od čoveka koja mu ne može naneti nikakvo zlo. Ipak, još uvek je osećao strah i jaučući od bola požurio do konja.

Kada se našao u sedlu još jednom je osmotrio okolinu. To je to! Konačno! Shvatio je da što pre mora da se izgubi. Kuda, to sada i nije bilo važno. Više nije imao snage da se tuče s Belamijem niti bilo kim drugim ko je, eventualno, mogao da naiđe. Zato je lagano mamuznuo konja i poterao ga ivicom pustinje. Međutim, paklena vrućina koja ih je pogodila poput snažnog talasa naterala ga je da zaustavi životinju i okrene je nazad. Neko vreme je nepomično sedeo u sedlu i posmatrao ivičnu liniju peska kojom je počinjala pustinja.

Onda mu je nešto palo na pamet.

Da, to je to, pomislio je, poterao konja između retkog drveća uputivši se

prema Kristal Springsu. Još uvek nije znao šta će raditi kada stigne tamo, ali je osećao da mora da pronađe Doka Holideja i pokuša da mu se osveti. Sve dok to ne uradi neće moći da se smiri. Osim osvete, sada je imao još jedan cilj: pronaći će Izadoru Belami i uzeti joj gazdin novac za koji je sumnjao da je kod nje. Ako mu to uspe, pobeći će preko granice i pustiti da sve ode dodavola.

Uz te misli put mu se učinio mnogo lakši.

* * *

Nekih pola sata posle zalaska sunca Holidej je pošao u salun i još sa ulice spazio Izadoru. Upravo je gurnuo pokretna vrata jednom rukom kada je na stražnjem ulazu primetio izubijanog Marva Endersa podnadulog lica.

Mada su bili udaljeni čitavih petnaestak metara koliko je iznosila dužina sale, istovremeno su spazili jedan drugog. S obzirom da je bio nenaoružan, Enders je ustuknuo, opsovao nešto nerazumljivo i... nestao u mraku.

Dok je reagovao najbrže što je mogao, obišao je zgradu i dotrčao u dvorište saluna, ali tamo je vladala tama i nigde se nije čuo bilo kakav šum.

Tada se na vratima saluna pojavila Izadora i tanka traka svetlosti obasjala je Doka sa rukom na dršci revolvera.

– Šta se to ovde dešava? – upitala je tiho.

– Ništa zabavno – odvratio je.

– Da nije Sajlas? – upitala je uplašeno. – Pobogu, Dok, kakva je to tajanstvenost?

– Ne, nije Sajlas već Enders – odvratio je Holidej prišavši joj sasvim blizu i lagano je gurnuvši unutra.

Izadora razrogači oči.

– Da li si siguran? Ne mogu da verujem... Zar je imao hrabrosti da se vrati? On jeste budala, ali nije lud.

– Video sam ga dobro, gospođo Belami – ponovio je Holidej kratko.

– Sada?

– Zatvorite vrata i nastojte da što pre ispraznite salun. Kažite ljudima da idu kući i da se nigde ne miču kako ne bi naleteli na metak. Enders je očajnik i neće gledati kuda puca...

– Ali...

– Izadora – prekinuo je nestrpljivo – nemam nameru da se sa vama raspravljam. Učinite kao što sam rekao! – dobacio je odlučno, snažno gurnuo vrata i koraknuo u mrak. Veoma brzo je pretražio dvorište i u jednom uglu pronašao oznojenog Endersovog konja privezanog za stražnju ogradu.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da se vrati u glavnu ulicu. Tu, ispred saluna, bilo je puno ljudi koji su odlazili kućama, očigledno zbunjeni onim što je od njih tražila Izadora Belami. Ipak, nisu se mnogo raspitivali, a nekoliko Dokovih oštrih reči nateralo ih je da požure. Uskoro se sve utišalo, a nad ulicom se nadvio težak i zloslutan mir, pun preteće, gotovo opipljive opasnosti.

Holidej je ponovo obišao grad, ali nigde ni traga od Endersa. Zato se ponovo vratio do saluna i tiho pozvao Izadoru. No, niko mu nije odgovorio, a vrata su bila zaključana. Bio je to znak da nešto nije u redu.

Strahujući od nove nesreće, još jače je gurnuo vrata i ona su konačno popustila. Ušao je u mračnu prostoriju napredujući lagano, korak po korak. Prolazeći pored šanka čuo je iznad sebe, na spratu, neki šum, a onda je odjeknuo prigušen Izadorin krik. Potrčao je gore preskačući po tri stepenika i našao se u hodniku baš u trenutku kada je Enders izlazio iz Izadorine sobe. U jednoj ruci držao je Belamijev revolver, a u drugoj zgužvan svežanj novčanica.

Ugledali su se istovremeno. Marv Enders je munjevito reagovao i hitro priskočio vratima koja su vodila na verandu. Dok je poleteo za njim, preskočio ogradu verande i ponovo se našao u dvorištu. Kada je stigao do kapije jasno je čuo Endersove korake kako odzvanjaju ulicom. No, to mu nije vredelo, noć je bila bez mesečine i nije mogao da ga vidi. Tiho je opsovao i trčecim korakom se vratio do Izadorine sobe. Tamo je zatekao neprijatan prizor....

Izadora je nepomično ležala na podu, očigledno bez svesti, a iz modre rane na čelu slivao joj se tanak mlaz krvi.

Odmah je podigao i pažljivo položio na krevet. Onda joj je oprao ranu i previo je improvizovanim zavojem koji je sam napravio. Znao je da ne može

ništa da učini pa je sišao dole i izašao na ulicu. Tu, na tremu saluna zatekao je sudiju Oldrina, Alison i nekolicinu građana. Svi su bili zabrinuti shvativši da u njihovom gradu još nije zavladao potpuni mir.

– Šta se dogodilo, Holideje? – upitao je sudija kratko.

– Enders se vratio i napao gospođu Belami. Nisam uspeo da ga uhvatim i zato bi bilo najbolje da se svi vratite kućama i ostanete tamo.

Ljudi nisu mnogo pitali. Razišli su se bez reči i Holidej je ponovo ostao sam. Znao je da će Enders uskoro krenuti na njega i prvi put u životu nervirao ga je mrak. Laganim, opreznim korakom prošao je jednom stranom ulice, ali ništa nije video. Kod zgrade zatvora čuo je neobičan šum i odmah zastao. Podigao je oružje i pažljivo osmotrio zgradu.

Shvatili da šum dolazi iznutra, odjednom je poleteo napred i rame-nom svom snagom grunuo u vrata. Iverje se razletelo na sve strane i on je uleteo u kancelariju kao tane, već sledećeg trenutka se bacivši na pod. Svetla traka mesečine probila se kroz prozor i on je na zadnjim vratima jasno video Marva Endersa, lica izobličenog od mržnje. Revolver u njegovoj ruci je planuo i Dok se u trenu otkotrljao u stranu dok se metak zario u pod pored njega.

Istoga trenu izdigao se na laktove i uzvratio vatru. Bio je precizan kao i uvek, a na Endersovim grudima procvetala je krvava mrlja.

*** DOK HOLIDEJ ***

– Proklet bio... – promrmljao je bandit pre nego što se sa treskom srušio na pod.

Holidej mu je prišao. Još samo nekoliko trenutaka, pomislio je, nagnuvši se nad njim.

– Šta je sa Belamijem? Izgleda da je gazda pobegao?

Na Endersovom bledom licu pojavila se pakosna grimasa.

– Dolazi po tebe, Holideje! Dolazi! – krkljao je. – On i Džojner, samo da znaš... Neš Džojner!

Glava mu je odjednom klonula, a telo se opustilo. Bio je mrtav.

Ostavivši ga da leži, Dok je lagano izašao na ulicu i pogledao opusteli grad. Noćni vetar hladio mu je lice što mu je izuzetno prijalo.

Svuda okolo vladala je apsolutna tišina.

Holidej je udahnuo svež vazduh i umornim korakom pošao ka salunu i Izadori Belami.

Petnaestak minuta kasnije sudija Oldrin se nervozno šetao tamo–amo po sobi pitajući se da li ipak da izađe i vidi šta se dešava. Jasno je čuo pucnjavu koja je doprla iz pravca šerifove kancelarije i strahovito se zabrinuo.

Kada je čuo kucanje na vratima gotovo je potrčao da otvori.

– Oh, hvala bogu! – uzviknuo je ugledavši pred sobom Doka Holideja.

– Šta se desilo, Dok?

– Enders više nikoga neće uznemiravati, sudijo.

– Mrtav je?

Džordžijanac kratko klimnu glavom.

– Šta je ta budala tražila ovde? Zar je baš morao da se vraća u grad? Možda je tražio Belamija...

– Nije. Ali pre nego što je umro uspeo je da kaže da se Belami vraća u grad. Sa njim dolazi i Neš Džojner.

– Neš Džojner? – ponovio je sudija.

– Poznajete ga?

– Da. Hladnokrvni ubica, veoma brz. Bilo kuda da putuje, uvek ide kočijom. Siguran sam da ga je Belami pronašao u Spofordu. Znete li tačno kada dilijansa iz Spoforda stiže ovamo?

Oldrin se zamisli.

– Obično dolazi predveče, ali ako kasni, kao danas, biće ovde sutra oko podne.

– Dobro. Vi se pobrinite da ljudi u to doba ostanu u kućama. Ne želim da se bilo ko nađe na ulici.

– U redu, možda bismo i mi građani mogli nešto da uradimo?

Dok se dvoumio.

– Gospođa Belami je prilično teško povređena – kazao je oklevajući. – Doktor je pored nje, ali on je umoran i star čovek.

– Mogu li ja da pomognem? – upita Alison koja je stajala malo ukoso iza strica. – Samo recite!

– Naravno da možete. No, biće to duga noć, mis Oldrin.

– Biće duga u svakom slučaju – odgovorila je devojka blago. – Ionako ne bih mogla da spavam posle svega

što sam čula. Pored toga, mislim da bi vama odmor dobro došao.

Holidej kratko klimnu glavom.

– Onda... bio bih vam zahvalan, mis Oldrin.

– Odmah ću. Samo idem po stvari – kazala je devojka spremno.

Sudija se nervozno šetao tamo – amo posmatrajući Dokovo lice kao isklesano od kamena. On stvarno nije mogao da razume ovog čoveka. Zar ono što se dogodilo nije ostavilo na njega nikakav trag?

– Nadam se da će sutra biti kraj svemu – kazao je tiho.

Dok nije odgovorio jer je iz kuće izašla Alison sa maleom torbom u rukama. Zajedno su otišli do saluna i kratko porazgovarali sa doktorom koji je upravo izašao iz Alisonne sobe.

Kada je stari doktor Persi otišao, devojka ga u jednom trenutku uze za ruku.

– A sada idite da se odmorite. Paziću na Izadoru i učiniti sve što bude potrebno.

Samo je klimnuo glavom i otišao u praznu sobu preko puta. Već posle nekoliko minuta spavao je čvrstim snom.

IX

Vozač kočije koja je iz Spoforda išla za Kristal Springs, poterao je konje preko poslednje trake peska, a onda usporio jer su kročili na uspon. Posle celog dana vožnje kroz pustinju približavali su se prvoj liniji drveća i čovek je i nehotice odahnuo.

Lešinar koji je kružio u blizini privukao je pažnju mršavka odevenog u crno koji je sedeo pored vozača.

– Zaustavi da pogledamo šta je – rekao je prilično oštro.

Vozač je zategao uzde, a putnik se premestio bliže ivici sedišta. Točkovi su zaškripali i kola su se zaustavila. Putnik je skočio na zemlju i uputio se prema omanjoj čistini iznad koje je kružio lešinar.

– Vidite li nešto, mister Džojnere? – upitao je vozač vrpoljeći se na sedištu. – Ne smemo da izgubimo mnogo vremena. Već šest meseci nisam ni minut zakasnio u Kristal Springs. Hoću da kažem da ne bih gubio vreme bez jakog razloga.

– Vreme nikada nije izgubljeno – odvratio je Džojner prateći tragove koji su ga odveli do drveta i dalje, do ulaza u mračni kanjon obrastao grmljem. Tu je zastao i pogledao dole: ispod, na brzini nabacane gomile kamenja, virio je par nogu. Džojner se namrštio i okrenuo na drugu stranu da vidi ima li još koga. I zaista, malo dalje je ugledao još jednog čoveka izubijanog lica koji je nepomično ležao na zemlji. Po kroju i kvalitetu odela koje je čovek imao na sebi, revolveraš je zaključio da se radi o veoma imućnoj osobi.

Polako mu je prišao i dohvatio neznančev zglob. Puls je bio veoma slab što je značilo da je čovek živ. Brzo se podigao i otišao do kraja čistine mahnuvši vozaču da siđe.

Njunan se namrštio, ali ga je nešto u Džojnerovom držanju nateralo da po-

sluša. Glasno je uzdahnio i skočio na zemlju. Posle pet-šest minuta vratio se noseći preko ramena, naizgled beživotno, telo Sajlasa Belamija.

– Stavi ga na sedište – kazao je Džojner kratko. – I ja idem unutra. Biću pored njega i pokušati da vidim šta je – dodao je.

Njunan je klimnuo glavom i poslušao, zadovoljan što se kočija nije dugo zadržala. U svakom slučaju, brzo će stići na odredište pa će se osloboditi i ovog neželjenog putnika.

Džojner je otvorio čuturicu i polio Belamija po glavi pokušavajući da ga osvesti. To mu je pošlo za rukom tek pošto je kočija prevalila gotovo polovinu preostalog puta.

Naime, Belami se malo promeškolio i iznenada otvorio oči.

– Šta se dogodilo, mister? – upitao je revolveraš.

Sajlas Belami je zatreptao. Pred sobom je video samo nejasne crte lica nekog čoveka.

– Gde sam? – najzad je upitao.

– U kočiji za Kristal Springs. Pronašli smo te na jednoj čistini, skoro mrtvog. Šta ti se dogodilo?

Belami se namrštio pokušavajući da se seti. Nekoliko trenutaka je držao glavu zagnjurenu u šakama, a onda se prenuo – Enders! – uzviknuo je.

– Ko je Enders? Čekaj, samo polako... Vratio si se iz mrtvih i ne smeš da se naprežeš.

Belami ga je pogledao pravo u oči.

– Znam... Marv Enders je radio za mene u Kristal Springsu – kazao je. –

Onda je došao ovamo za mnom, napao me i opljačkao. Ako ga ikada budem sreo, izrešetaću ga kao sito.

– Znači, u nečemu se niste složili?

– Moglo bi tako da se kaže. A vi, ko ste vi, mister?

– Zovem se Neš Džojner.

Belami se zabezeknu. Nekoliko trenutaka je ćutke zurio u mršavog revolveraša, a onda se podigao i pokušao da se nasmeši.

– A ja sam Belami – odvratio je uzbuđeno. – Ja sam vas pozvao da dođete ovamo, mister.

Sada je na Džojnera došao red da se iznenadi.

– Zaista nisam očekivao da ću vas naći u ovakvom stanju, mister Belami. Izgleda da su vaši problemi mnogo ozbiljniji nego što ste napomenuli u pismu.

– U neprilici sam, to je sigurno. Ali, uz vašu pomoć sve se može brzo rešiti, Džojnere.

– Oslovljavajte me sa „mister Džojnere“, Belami. Tako sam navikao – dodao je hladno. – No, dobro, voleo bih da mi kažete šta treba da uradim da bih zaradio onih hiljadu dolara koje ste mi obećali?

– Da sredite hulju po imanu Holidej. Pozvali su ga građani, ti prokleti smrdljivci! I zamislite, došao je, za tili čas uništio sve što sam stvorio i razbucao moje najbolje ljude.

Na revolveraševom licu pojavila se senka zabrinutosti.

– Dok Holidej? Da... poznajem ga vrlo dobro i odavno želim da se pogledamo oči u oči.

Belamijevo lice sinu.

– Znači, imate ličnih razloga da likvidirate tu skitnicu? Onda će biti lako jer ste već...

– Nisam to rekao, Belami – prekide ga Džojner grubo. – I zavežite sada, hoću malo da razmislim.

Neko vreme je vladala tišina. Džojner je razmišljao o situaciji u kojoj se našao, a Belami se sa strahom pitao šta će revolveraš odlučiti.

Najzad je Džojner progovorio...

– Koliko smo daleko od grada, Belami?

– Desetak, najviše petnaest minuta.

Džojner se uspravio, podigao ruku i snažno lupio po zidu kočije.

– Stani, vozaču. Baš ovde! – povikao je. Njunan ga ljutito odmeri.

– U čemu je stvar, mister Džojnere? Za samo...

– Ovde zaustavi, dođavola! – povikao je revolveraš. – Odmah!!

Diližansa je stala škripeći i Džojner je ljutito izašao napolje.

– A sada me slušaj, matori. Nas dvojica ćemo uzeti dva konja iz zaprege i ovde te napustiti. Sa preostala dva možeš da okončaš putovanje.

Rand Njunan iznenađeno zinu.

– Šta?! Oh, ne možete uzeti moje konje, mister! Oni ne pripadaju meni već kompaniji. I ne mogu dozvoliti...

Iznervirani Džojner krenu rukom ka koltu, a preplašeni čuvar proguta kmedlu.

– U redu, ne morate toliko da se ljutite zbog mojih reči, mister.

Za samo nekoliko minuta dva vodeća konja bila su ispregnuta iz zaprege. U trenutku kada se Džojner udaljio, Rand Njunan došapnu Belamiju, ubeđen da revolveraš ne može da ga čuje.

– Šta to vas dvojica nameravate, Belami? Druženje sa takvim tipom sigurno ti neće doneti prijatelje u gradu. Koliko znam, ni sada nisi omiljen. A ako još sa njim uđeš u grad...

Nije ni završio rečenicu kada je Džojner zagrmio:

– Da li se ti to sa njim domundavaš, Belami? Bilo bi ti bolje da me poslušаш i onesvestiš ga.

– Da ga onesvestim?

– Da, onesvesti ga i gurni u kočiju. Pretpostavljam da konji znaju put.

U međuvremenu, Rand Njunan je napravio fatalnu grešku. Shvativši da mu se ne piše ništa dobro, pokušao je da pobegne i domogne se drveća. Međutim, hitac Neša Džojnera presekao je zauvek sve njegove nade. I pre nego što je shvatio šta se desilo, nesrećni vozač se uhvatio za grudi i srušio bez reči.

Belami je zapanjeno ustuknuo, i sam iznenađen surovošću čoveka u crnom.

– Ali, on je samo...

– Penji se na konja i za mnom! – prekinuo ga je Džojner ljutito. – Ja ću obaviti sve ostalo. I još nešto, mister!

– Da...? – promućao je Belami.

– Kada stignemo u Kristal Springs hoću da radiš ono što ti kažem, Belami. Jedino tako možemo uspeti. Jasno?

– Jasno, Džojnere... – promucio je ovaj. – Samo ti sredi Holideja... – dodao je jedva čujno.

* * *

Dok je ustao veoma rano i odmah prešao u Izadorinu sobu.

Tamo je zatekao Alison Oldrin koja je još uvek sedela pored bolesničinog kreveta.

– Kako joj je? – upitao je tiho.

– Imala je tešku noć, ali sada spava mnogo mirnije.

– To je dobro. Hvala vam na svemu, Alison. Poslaću nekoga da vas zameni.

Ona odmahnu glavom.

– Nema potrebe, mister Holideje. Sačekacu da dođe doktor, a onda ću se i ja malo odmoriti. Ona je sasvim drugačija nego što sam je zamišljala.

– Zaista?

– Da, celu noć je govorila u bunilu. Pričala je o mnogim stvarima: o gradu, o brigama koje su je mučile, o ljudima koje je mrzela, o svom mužu, o...

– I o meni – završio je Dok kada je devojka spustila pogled.

– Da, i o vama, mister Holideje. Pričala je o tome da ste joj uništili život, ali je svesna i da ste je spasili.

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– Znam da je imala teške trenutke, ali mislim da je za većinu njih sama kriva. Ona pripada onoj vrsti ljudi koja uvek nabasa na nepriliku, makar je i sama stvorila.

– Ne govorite o njoj na takav način – ljutnu se Alison. – Pogotovo sada

kada nije u stanju da se brani. Ima u njoj mnogo dobrog, samo joj treba pružiti priliku.

– U pravu ste, mis Oldrin – složio se Holidej i klimnuvši glavom u znak pozdrava izašao iz sobe.

Vreme je prolazilo, a ništa se nije događalo. Dok je postajao nervozan jer mu je neki unutrašnji osećaj govorio da će se Belami i Džojner pojaviti baš danas. Obišao je grad još jednom i svratio do sudije Oldrina. Tu je još jednom ljubazno odbio sudijin pokušaj da mu prikači šerifsku zvezdu.

– Ako se desi da me pobedi, pustite ga da ide – posavetovao je starog.

– I otići će ne povredivši nikoga. Ali nemojte da propustite da se dočepate Belamija. On je odgovoran za svaku kap krvi koja se prolila u ovom gradu.

– Da, mislim da ste u pravu, Dok.

– Dakle, sredite njega. A kada to bude završeno, pružite šansu njegovoj ženi. Ko zna, možda će uspeti da pronađe za sebe boljeg čoveka. A sada ću morati da vas napustim, sudijo. Džojner bi svakog časa mogao da uđe u grad – dodao je i srdačno se rukovao sa Oldrinom.

Oldrin ju je ćutke prihvatio.

– Sve će biti u redu, Dok.

Samo je klimnuo glavom i izašao na pustu ulicu. Nešto kasnije zauzeo je položaj kraj zgrade zatvora odakle je mogao da vidi ulaz u grad.

I zaista, posle više od jednog sata, u treperavoj izmaglici vrelog vazduha ugledao je dva konja kako se lagano približavaju.

XI

Sajlas Belami se strahovito znojio i gotovo drhtao od uzbuđenja. Nasuprot njemu, Neš Džojner hladnokrvnog lica na kome su dominirale vodnjikave, hladne oči, jahao je sasvim mirno, ničim ne pokazujući da je uznemiren.

– Sada saslušajte moj plan, Belami – dobacio mu je u jednom trenutku, pošto ga je pozvao da mu se približi.

– Dakle, ujahaću u grad i odmah izazvati Holideja. Evo već prvih kuća. Po pustoši na ulicama rekao bih da znaju za naš dolazak. Kažete da niste nikome rekli, ha?

– Nikome – odvratio je Belami nesigurno i sam primetivši neuobičajen mir. Sa strahom je pomislio na Endera pitajući se da li se taj prokletnik uputio ovamo i nešto izbrbljao. Ako je i učinio ako nešto, nadao se da ga je Holidej već sudio.

Još neko vreme su jahali i on stidljivo upita – Pa, zar ćemo pravo u grad?

– Da. Dok Holidej je čovek koga poštujem i divim mu se. Taj nikome ne puca u leđa. Kada naiđemo na njega, odmah se sklanjaj u stranu.

– U redu, samo, možda nekome od građana padne na pamet da mu se pridruži.

– Bolje ćutite i nemojte da me nervirate, Belami. Kažem vam da će se stvar rešiti između nas dvojice. Kada sredim Holideja i uzmem novac, grad će biti vaš. Moći ćete od njega da radi-

te šta hoćete, kada su već takve smrdljive kukavice da vas trpe.

Belami oseti čudnu gorčinu u ustima.

– Ja... platiću vam da ostanete još malo, Džojnere... mister Džojnere. Znate, trebaće mi vremena da sakupim nekoliko ljudi i uspostavim ranije stanje. Ako odmah odete...

– Požuriću da odem odmah od takvog smrdljivog tvora kao što si ti. – Dobacio je revolveraš prezrivo. A ako kasnije čujem da se priča kako sam ja ubio onog vozača diližanse, odmah ću se vratiti. Nema potrebe da objašnjavam šta će se tada dogoditi.

Bili su već na polovini glavne ulice i Džojner je lepo mogao da vidi visoku priliku pred zgradom zatvora. Pažljivo je proverio revolver i produžio dalje.

Kada se dovoljno približio, zaustavio je konja i povikao – Čini se da je jedan od nas stigao na kraj puta, Holideje!

Dok se ćutke odlepio od zida zatvora i izašao na suncem obasjanu ulicu. Pošao je drvenim trotoarom, visok, dignute glave, ruku ležerno opuštenih pored tela, bez imalo straha na licu.

Videvši ga tako neustrašivog i gordog, Belami je očajnički povikao...

– Šta čekaš, Džojnere? Pucaj, ubij ga! Čovek u crnom se besno okrenu.

– Jesam li ti rekao da se ne mešaš, prokletniče? Prema tome, začepi tu prljavu gubicu!

Belami je začutao, a Dok je nastavio lagano da korača prema njima.

– Ovaj grad nema ništa protiv tebe, Džojnere – doviknu mu Džordžijanac

mirno. – Zato bi bilo najbolje da se okreneš i odeš odavde.

Mršavi revolveraš se osmehnu.

– Na ovu priliku čekam dosta dugo i zato je neću propustiti, Holideje. Došao sam da se borim sa tobom i tu činjenicu više ništa ne može da promeni. Ali, pre nego što te ubijem hoću da ti kažem da je Belami jedan težak pokvarenjak – dodao je.

Holidej klimnu glavom.

– On će ti dati novac koji je opljačkao od ovih ljudi, Džojnere.

Revolveraš se nasmejao.

– Ti znaš da to meni nije važno, Dok.

Holidej nije odgovorio. Samo je stao u raskorak i čvršće se ukopao u mesto.

Neš Džojner se odjednom uozbiljio, a Belami koji se nervozno vrpolio u sedlu, postao je svestan da je svaki razgovor završen.

Svuda okolo je vladala tišina, a između dvojice revolveraša nastupio je trenutak krajnje napetosti i svi dnevni šumovi su potpuno zamrli.

A onda je ruka Neša Džojnera zaronila naniže. Rame mu se naglo trglo i revolver je prosto poleteo iz futrole. Cev oružja se munjevito podigla, a u revolveraševim očima zablistao je pobjednički sjaj. Upravo u tom trenu shvatio je da je i Dok potegao revolver i da upravo nišani u njega.

Dva pucnja slivena u jedan prolomila su se kroz vrelu tišinu.

Ipak, jedan je bio za nijansu brži.

Sajlas Belami je ovlažio usne, a ruke su mu nemoćno klonule. Primetio je

da je Džojneru revolver ispao iz ruke. Doduše, još uvek je stajao široko razmaknutih nogu, a na licu mu se nije pomerio nijedan mišić. Onda je koraknuo unazad kao da želi da povрати ravnotežu. Međutim, noge su mu klecnule pa je pao na jedno koleno, još uvek odbijajući da se preda. Tek tada je Sajlas Belami ugledao „crvenu ružu“ na njegovim grudima.

Za to vreme revolveraš u crnom je kleknuo na drugo koleno i sa nevericom se zagledao u svog protivnika. U međuvremenu, Holidej je vratio revolver u futrolu i polako pošao prema njemu.

Što se tiče Belamija, on je pokušao da mamuzne konja, ali se spetljao, zakacio nogu za uzengiju i sa treskom pao na zemlju. Pokušao je da ustane i šmugne put saluna, ali sa iznenađenjem je konstatovao da su ga okružila šestorica građana koje je predvodio sudija Oldrin.

– Gotovo je, Belami – dobacio je stari. – Odigrao si svoju poslednju partiju. Držite ga ljudi!

Jedan jauk, nekoliko udaraca i sve je bilo gotovo. Belamija su sa rukama na leđima povel prema salunu.

Holidej je prišao Džojneru i kleknuo na prašnjavo tlo. Revolveraševo lice bilo je bledo, a u očima mu se ogledala neverica.

– Ne mogu... ne shvatam gde sam pogrešio. Trebalo je da ovde ležiš ti, Holideje.

– Svi putevi imaju kraj – odvratio je Džordžijanac tiho.

Džojner je klimnuo glavom, ali njegov pogled je izgubio sjaj. Oči su mu postale staklaste, a lice potpuno belo. Sledio je lagani trzaj i Neš Džojner je zaspao večnim snom.

Građani koji su u međuvremenu prišli, ćutke su posmatrali prizor. Dok je lagano ustao i obratio im se.

– I to je završeno, ljudi. Molim vas da sahranite Džojnera onako kako svaki čovek zaslužuje – dodao je i krenuo prema svom konju.

Shvativši da čovek koji ih je spasao namerava da napusti grad bez reči, bankar Hepgud mu hitro priđe.

– Nećete valjda tek tako odjahati, mister? Mnogi ljudi žele da vam izraze zahvalnost.

Dok zategnu vođice i nasmeši se.

– Izrazi zahvalnosti mi nisu potrebni. Nego, zamolio bih vas nešto.

– Samo recite, mister Holideje. Biće mi zadovoljstvo da učinim sve što mogu.

– U redu. Budite dobri i podsetite sudiju Oldrina na naš razgovor. Nešto u vezi sa gospođom Belami.

– Gospođom Belami? A o čemu se radi?

– Sudija Oldrin će znati. I recite mu da mi je mnogo stalo da uradi onako kako sam rekao.

Bankar klimnu glavom.

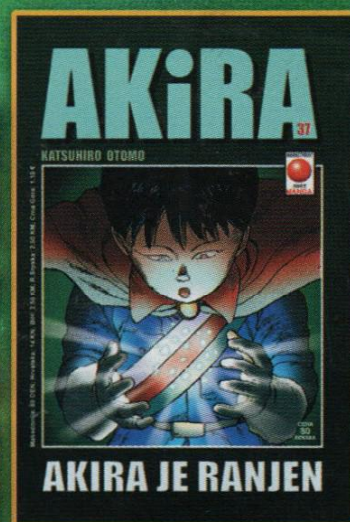
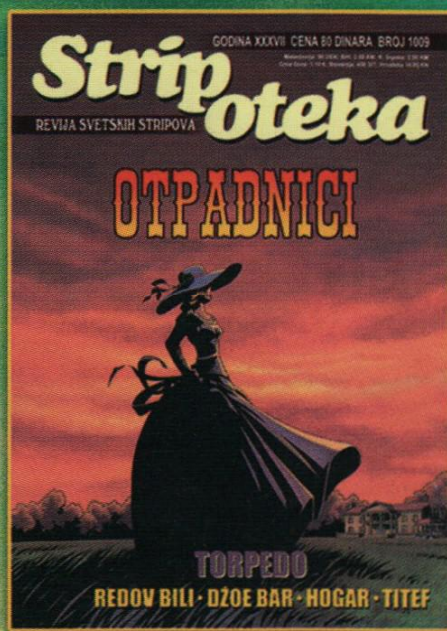
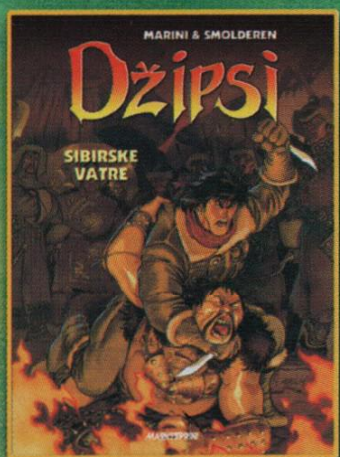
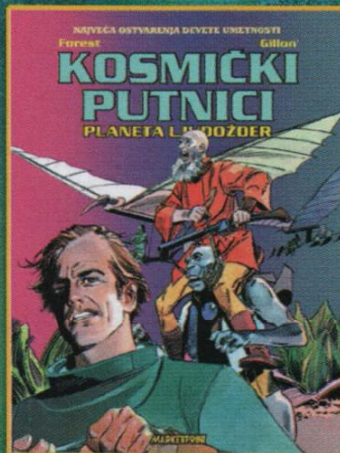
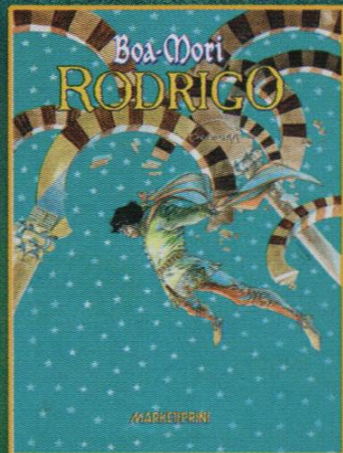
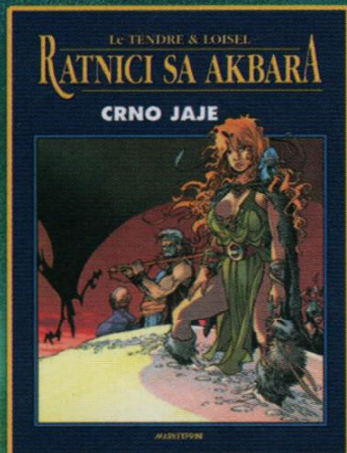
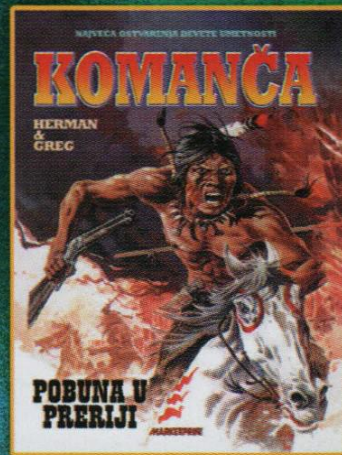
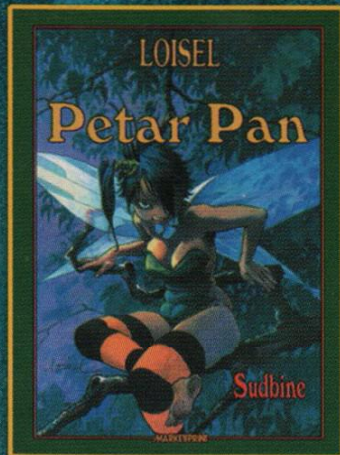
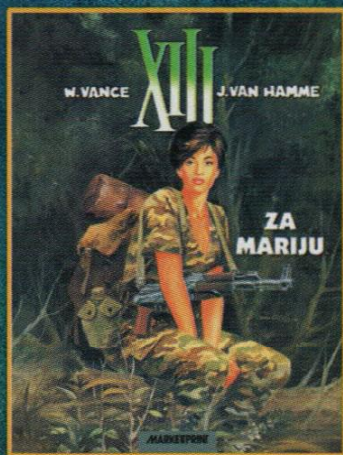
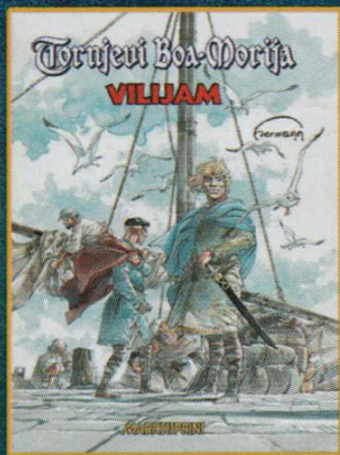
– Reći ću, naravno. Ali, zar ne bi bilo bolje da vi ostanete ovde i sami se pobrinite za gospođu Belami?

– Ne – odvratio je Dok – Mislim da to nikome ne bi donelo ništa dobro. Adios i sve najbolje, mister! – dodao je, podigao ruku u znak pozdrava i potero konja u kas.

Hepgud mu je otpozdravio.

– Adios, mister Holideje. I neka vas sreća prati – dodao je, mada Holidej više nije mogao da ga čuje.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

